

ஸ்ரீ

26-2

ரமண மஹர்ஷி களருளிய

அருண்மொழித்தொகுப்பு

Acc-No: 2019
R65

மணஸ்ரம்ம்,

திருவண்ணாமலை.

ஸ்ரீ

26-2

ரமண மஹர்ஷிகளருளிய

அருண்மொழித்தொகுப்பு

2019

நானார்?, விசாரசங்கிரகம், உபதேசமஞ்சரி

அடங்கியது.

O. R. R. Ramaswami
PALLATHUR,
RAMNAD DT.KOVILOOR MALAYAM
KOVILOOR - 630 307
(NEAR) KARAIKUDI
(PHONE: 41-436846)

இது

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ ரமணச்சரமம் ஸர்வாதிகாரி

நிரஞ்ஜனானந்த ஸ்வாமிகளால்

பிரசுரிக்கப்பட்டது

1944

எல்ல அனா எட்டு

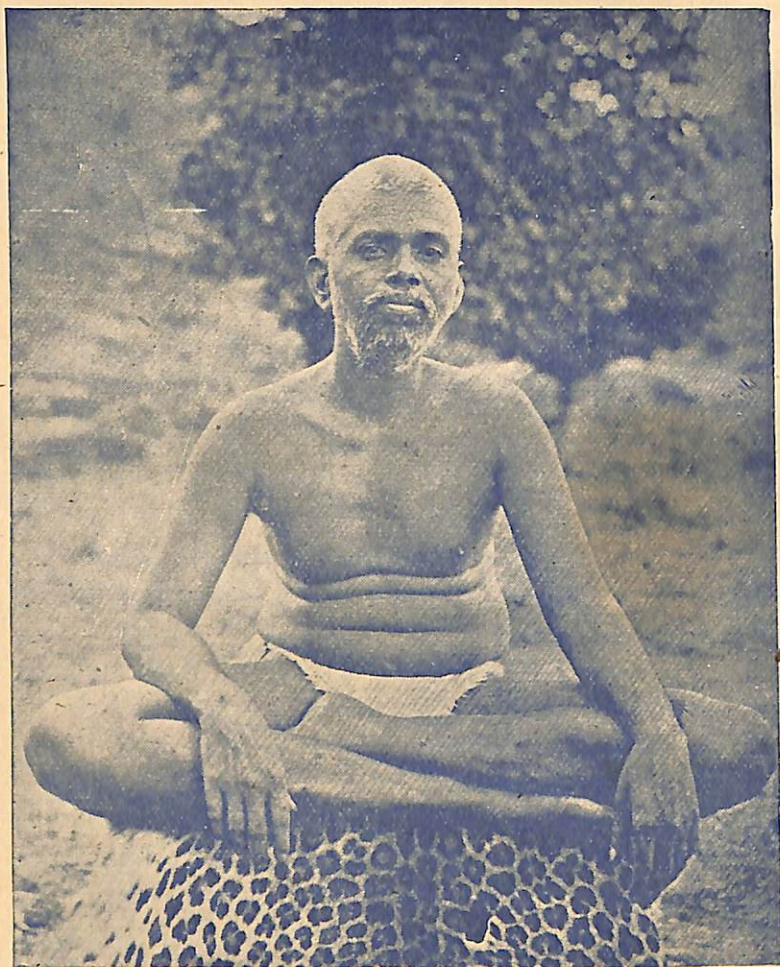
All rights reserved by the Publisher

1944

0.50

குறிப்பு

1900—2 வருடங்களில் அன்பர் சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையவர்களுக்கருளிய மொழிகளின் தொகுப்பாம் நானூர்? என்னும் நூல். அக்காலத்து அன்பர் கம்பீரம் - சேஷய்யர் வினாக்கட்கு எழுத்து மூலங் கிடைத்த உத்தரங்களை 12 விடயங்களாகப் பிள்ளையவர்களால் வகுக்கப்பெற்ற நூல் விசாரசங்கிரகம். பின்னர் அன்பர் - நடனானந்தர் தாங்கேட்டறிந்த விடயங்களை நான்கு பிரகரணங்களாயமைத்து வெளியாக்கின நூலே உபதேசமஞ்சரி யாகும்.

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள்

அருண்மொழித்தொகுப்பு

நா னா ர் ?

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும், யாவருக்கும் தன்னிடத்திலேயே பரமப் பிரிய மிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரண மாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தின மனுபவிக்கும் தன் சுபாவமான அச்சுகத்தை யடையத் தன்னைத்தா னறிதல் வேண்டும். அதற்கு நா னா ர்? என்னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்.

நா னா ர்? ஸப்த தாதுக்களா லாகிய ஸ்தூலதேகம் நானன்று. சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும் தனித்தனியே அறிகின்ற சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, கிராண மென்கிற ஞானேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில்களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. சுவாஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்களும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களு மற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞானமும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்ல வென்று நேதி செய்து தனித்து நிற்கும் அறிவே நான். அறிவின் சொருபம் சச்சிதானந்தம்.

சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிற்குங் காரண மாகிய மன மடங்கினால் ஜகதிருஷ்டி நீங்கும். கற்பித ஸர்ப்ப ஞானம் போனாலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாததுபோல, கற்பிதமான ஜகதிருஷ்டி நீங்கினாலொழிய அதிஷ்டான சொரூபதர்சன முண்டாகாது.

மனமென்பது ஆத்ம சொரூபத்திலுள்ள ஓர் அதிசய சக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளையெல்லாம் நீக்கிப்பார்க்கின்றபோது, தனியாய் மனமென்றோர் பொருளில்லை; ஆகையால் நினைவே மனதின் சொரூபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து ஜகமென்றோர் பொருள் அன்னியமாயில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுகளில்லை, ஜகமுமில்லை; ஜாக்ர சொப்பனங்களில் நினைவுகளுன, ஜகமும் உண்டு. சிலந்திப்பூச்சி எப்படி தன்னிடமிருந்து வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளுகிறதோ அப்படியே மனமும் தன்னிடத்திலிருந்து ஜகத்தைத் தோற்றுவித்து மறுபடியும் தன்னிடமே ஒடுக்கிக்கொள்ளுகிறது. மனம் ஆத்ம சொரூபத்தினின்று வெளிப்படும்போது ஜகம் தோன்றும். ஆகையால் ஜகம் தோன்றும்போது சொரூபம் தோன்றாது; சொரூபம் தோன்றும் (பிரகாசிக்கும்) போது ஜகம் தோன்றாது. மனதின் சொரூபத்தை விசாரித்துக் கொண்டே போனால் 'தானே' மனமாய் முடியும். 'தான்' என்பது ஆத்ம சொரூபமே. மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரித்தே நிற்கும்; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூக்ஷ்மசரீர மென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவதெதுவோ அதுவே மனமாம். நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் முதலில் எந்தவிடத்திற் றோன்றுகின்றதென்று விசாரித்தால்

ஹ்ருதயத்திலென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்பிடம். நான், நான் என்று கருதிக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். மனத்தில் தோன்றும் நினைவுக ளெல்லாவற்றிற்கும் நானேன்னும் நினைவே முதல் நினைவு. இது எழுந்தபிறகே ஏனைய நினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன ; தன்மையின்றி முன்னிலை படர்க்கைகள் எவ்வாறு.

நானூர் என்னும் விசாரணையினாலேயே மனமடங்கும். நானூர் என்னும் நினைவு மற்ற நினைவுகளையெல்லா மழித்துப் பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். பிற வெண்ணங்க ளெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணுவதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக்குண்டாயின ? என்று விசாரிக்க வேண்டும். எத்தனை எண்ணங்க ளெழினுமென்ன ? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வோரெண்ணமும் கிளம்பும் போதே இது யாருக்குண்டாயிற்று ? என்று விசாரித்தால் எனக்கென்று தோன்றும். நானூர் ? என்று விசாரித்தால் மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பி விடும்; எழுந்த வெண்ணமு மடங்கிவிடும். இப்படிப் பழகப் பழக மனத்திற்குத் தன் பிறப்பிடத்திற் றங்கி நிற்கும் சக்தி அதிகரிக்கின்றது. சூக்ஷ்மமான மனம், மூளை இந்திரியங்கள் வாயிலாய் வெளிப்படும்போது ஸ்தூலமான நாமரூபங்கள் தோன்றுகின்றன ; ஹ்ருதயத்தில் தங்கும்போது நாமரூபங்கள் மறைகின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹ்ருதயத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதற்குத்தான் 'அக முகம்' அல்லது 'அந்தர் முகம்' என்று பெயர். ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளிவிடுவதற்குத்தான் 'பகிர்முக' மென்று பெயர். இவ்விதமாக மனம் ஹ்ருதயத்திற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுக்கும்

மூலமான நான் என்பது போய் எப்பொழுதுமுள்ள தான் மாத்திரம் விளங்கும். நான் என்னும் நினைவு கிஞ்சித்து மில்லாவிடமே சொருபமாகும். அதுவே 'மௌன்' மௌனப்படும். இவ்வாறு சும்மா விருப்பதற்குத்தான் 'ஞானதிருஷ்டி' யென்று பெயர். சும்மா விருப்பதாவது மனத்தை ஆன்மசொருபத்தில் லயிக்கச் செய்வதே. அன்றி, பிறர்கருத்தறிதல், முக்காலமுணர்தல், தூர தேசத்தில் நடப்பன வறிதல் ஆகிய இவை ஞானதிருஷ்டியாகமாட்டா.

யதார்த்தமாயுள்ளது ஆத்மசொருப மொன்றே. ஜக ஜீவ ஈச்வரர்கள், சிப்பியில் வெள்ளிபோலத் திற்பனைகள். இவைமூன்று மேககாலத்திற் றேன்றி ஏககாலத்தில் மறைகின்றன. சொருபமே ஜகம்; சொருபமே நான்; சொருபமே ஈச்வரன்; எல்லாம் சிவசொருபமாம்.

மனம் அடங்குவதற்கு விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை. மற்ற உபாயங்களினாலடக்கினால் மனம் அடங்கினாற்போலிருந்து மறுபடியும் கிளம்பிவிடும். பிராணாயாமத்தாலும் மனமடங்கும்; ஆனால் பிராண னடங்கியிருக்கும் வரையில் மனமு மடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும் வெளிப்பட்டு வாசனைவயத்தாய் லையும். மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும் பிறப்பிட மொன்றே. நினைவே மனத்தின் சொருபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே யகங்காரம். அகங்கார மெங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும் கிளம்புகின்றது. ஆகையால் மனமடங்கும்போது பிராணனும், பிராண னடங்கும் போது மனமு மடங்கும். ஆனால் சுழுத்தியில் மனமடங்கியிருந்தபோதிலும் பிராண னடங்கவில்லை. தேகத்தின் பாதுகாப்பின் நிமித்தமும், தேகமானது மரித்து

விட்டதோ வென்று பிறர் ஐயுறு வண்ணமும் இவ்வாறு ஈசுவர நியதியால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜாக்கிரத்திலும் சமாதியிலும் மன மடங்குகிறபோது பிராண னடங்குகிறது. பிராணன் மனத்தின் ஸ்தூலரூப மெனப்படும். மரணகாலம் வரையில் மனம் பிராணனை உடலில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, உடல் மரிக்குங் காலத்தில் அதனைக் கவர்ந்து கொண்டு போகின்றது. ஆகையால் பிராணாயாமம் மனத்தையடக்க சகாயமாகுமே யன்றி மனோநாசஞ் செய்யாது.

பிராணாயாமம் போலவே மூர்த்தித்தியானம், மந்திர ஜபம், ஆகாரநியம மென்பவைகளும் மனத்தை யடக்கும் சகாயங்களே. மூர்த்தித்தியானத்தாலும், மந்திரஜபத்தாலும் மனம் ஏகாக்கிரத்தை யடைகிறது. சதா சலித்துக் கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிக்கையில் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுத்தால் அவ்யானை எப்படி வேறென்றையும் பற்றாம லதையே பற்றிக்கொண்டு செல்லுமோ, அப்படியே சதா சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனமும், அதனை ஏதோ ஒரு நாமம் அல்லது ரூபத்திற் பழக்கினால் அதையே பற்றிக்கொண்டிருக்கும். மனம் அளவிறந்த நினைவுகளாய் விரிகின்றபடியால் ஒவ்வொரு நினைவும் அதி பலவீனமாகப் போகின்றது. நினைவுக ளடங்க வடங்க ஏகாக்கிரத்தன்மை யடைந்து, அதனால் பலத்தை யடைந்த மனத்திற்கு ஆத்ம விசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகாரநியமத்தால் மனத்தின் ஸத்வகுணம் விருத்தியாகி, ஆத்மவிசாரத்திற்கு சகாய முண்டாகிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அளவற்றனவாய்க் கடலைகள் போற் றேன்றினும் அவையாவும் சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளம்ப அழிந்துவிடும்.

அத்தனை வாசனைகளுமொடுங்கி, சொரூப மாத்திரமாயிருக்க முடியுமாவென்னும் சந்தேக நினைவுக்கு மிடங்கொடாமல், சொரூபத்யானத்தை விடாப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். ஒருவன் எவ்வளவு பாபியாயிருந்தாலும், ‘நான் பாபியாயிருக்கிறேனே! எப்படிக்கடைத்தேறப் போகிறே’ நென்றேங்கி யழுதுகொண்டிராமல், தான் பாபி என்னுமெண்ணத்தையு மறவே யொழித்து சொரூபத்யானத்திலுக்கமுள்ளவனாக விருந்தால் அவன் நிச்சயமா யுருப்படுவான்.

மனத்தின்கண் எதுவரையில் விஷயவாசனைக ளிருக்கின்றனவோ, அதுவரையில் நானூரென்னும் விசாரணையும் வேண்டும். நினைவுகள் தோன்றத் தோன்ற அப்போதைக்கப்போதே அவைகளையெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானத்திலேயே விசாரணையால் நசிப்பிக்கவேண்டும். அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்யம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம். உண்மையி லிரண்டுமொன்றே. முத்துக்குளிப்போர் தம்மிடையிற் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக் கடலடியிற் கிடக்கும் முத்தை எப்படி எடுக்கிறார்களோ, அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்கியத்துடன் தன்னுள்ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆத்ம முத்தை யடையலாம். ஒருவன் தான் சொரூபத்தை யடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூப ஸ்மரணையைக் கைப்பற்றுவானாயின் அது வொன்றே போதும். கோட்டைக்குள் எதிரிக ளுள்ளவரையில் அதிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். வரவர அவர்களை யெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டே யிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும்.

கடவுளும் குருவும் உண்மையில் வேறல்லர். புலிவாயிற்பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே

குருவி னருட்பார்வையிற் பட்டவர்கள் அவரால்
ரக்ஷிக்கப் படுவரேயன்றி யொருக்காலும் கைவிடப்
படார்; எனினும், குரு காட்டிய வழிப்படி தவறாது
நடக்கவேண்டும்.

ஆன்ம சிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை கிளம்புவ
தற்குச் சற்று மிடங்கொடாமல் ஆத்மநிஷ்டாபரண யிருப்
பதே தன்னை ஈசனுக் களிப்பதாம். ஈசன்பேரில் எவ்வ
ளவு பாரத்தைப் போட்டாலும், அவ்வளவையும் அவர்
வகித்துக் கொள்ளுகிறார். சகல காரியங்களையும் ஒரு பர
மேச்வர சக்தி நடத்திக்கொண் டிருக்கிறபடியால், நாமு
மதற் கடங்கியிராமல், இப்படிச் செய்யவேண்டும்; அப்ப
டிச் செய்யவேண்டு மென்று ஸதா சிந்திப்பதேன்? புகை
வண்டி சகல பாரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு போவது
தெரிந்திருந்தும், அதி லேறிக்கொண்டு போகும் நாம் நம்
முடைய சிறிய மூட்டையை யு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமா
யிராமல், அதை நமது தலையிற் றாங்கிக்கொண்டு ஏன் கஷ்
டப்படவேண்டும்?

சுகமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும்
ஆத்ம சொரூபமும் வேறன்று. ஆத்மசுகம் ஒன்றே
யுள்ளது; அதுவே ஸத்யம். ப்ரபஞ்சப் பொருள் ஒன்றி
லாவது சுக மென்பது கிடையாது. அவைகளிலிருந்து
சுகம் கிடைப்பதாக நாம் நமது அவிவேகத்தால் நினைக்
கின்றோம். மனம் வெளியில் வரும்போது துக்கத்தை
யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள் பூர்த்தி
யாகும்போதெல்லாம் அது தன்னுடைய யதாஸ்தானத்
திற்குத் திரும்பி ஆத்மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. அப்
படியே தூக்கம், சமாதி, மூர்ச்சை காலங்களிலும், இச்சித்த
பொருள் கிடைக்கிற போதும், வெறுத்த பொருளுக்குக்
கேண்டாகும் போதும் மனம் அந்தர்முகமாகி ஆத்ம

சுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவதுமாக ஓய்வின்றி யலைகிறது. மரத்தடியில் நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரியவெப்பம் கொடுமையா யிருக்கிறது. வெளியி ல்லையு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடைகிறான். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வெளிக்கிளம்பி வெப்பத்தின் கொடுமைக் காற்றாது, மறுபடியும் மரத்தடிக்கு வருகிறான். இவ்வாறு நிழலினின்று வெயிலிற் போவதும், வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமாயிருக்கிறான். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனால் விவேகியோ நிழலைவிட்டு நீங்கான். அப்படி ஞானியின் மனமும் பிரஹ்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லை. ஆனால் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்திலுழன்று துக்கப் படுவதும், சிறிது நேரம் பிரஹ்மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவதுமாயிருக்கிறது. ஜகமென்பது நினைவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினைவற்ற போது மனம் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகம் தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன் சன்னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும், தாமரை மலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவிருத்தித்து இயற்றி யடங்குவதும், காந்தத்தின்முன் ஊசி சேஷடிப்பதும் போல ஸங்கல்ப ரகிதராயிருக்கும் ஈசன் சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால் நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்சகிருத்தியங்கட் குட்பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷடித் தடங்குகின்றனர். அன்றி அவர் ஸங்கல்பஸஹித ரல்லர். ஒருகருமமுமவரை யொட்டாது. அது லோககருமங்கள் சூரியனை யொட்டாததும், ஏனைய

சதார்பூதங்களின் குணகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத் தை யொட்டாததும் போலும்.

எந்நூலிலும் முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட டுள்ளபடியால் மனோ நிக்ரகமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என்றறிந்துக் கொண்ட பின்பு நூல்களை யளவின்றிப் படிப்பதாற் பயனில்லை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன்னைத் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணற் றானே யறியவேண்டும். ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' பஞ்ச கோசங்களுக் குள்ளிருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியிலிருப் பவை. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களையும் நீக்கி விசாரிக்க வேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசாரிப்பது வீணே. பந்தத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசாரித்து தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதே முக்தி. சதாகாலமும் மனத்தை ஆத்மாவில் வைத்திருப்பதற்குத் தான் 'ஆத்மவிசார' மென்று பெயர்; தியானமோ தன்னை ஸச்சிதானந்த பிரஹ்மமாக பாவிப்பது. கற்றவையனைத்தையும் ஒருகாலத்தில் மறக்கவேண்டி வரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தள்ளவேண்டியஒருவன் அதை யாராய்வதா லெப்படிப் பயனில்லையோ அப்படியே தன்னையறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் தத்துவங்களனைத்தையும் சேர்த்துத் தள்ளிவிடாமல் அவை இத்தனையென்று கணக்கிடு வதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைப்போ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம்; சொப்பனம் கூழணிக மென்பது தவிர வேறு பேதமில்லை. ஜாக்ரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்க ளெல்லாம் எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின் றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொப்பனத்தில் நடக்கும் விவகாரங்களும் அக்காலத்திற் றோன்றுகின்றன. சொப்பனத்தில் மனம் வேறொரு தேகத்தை யெடுத்துக் கொள்ளுகிறது. ஜாக்ரம் சொப்பன மிரண்டிலும் நினைவு களும் நாமரூபங்களும் ஏககாலத்தில் நிகழ்கின்றன.

நல்லமன மென்றும் கெட்டமன மென்று மிரண்டு மனங்களில்லை. மனமொன்றே. வாசனைகளே சுபமென் றும் அசுபமென்று மிரண்டுவிதம். மனம் சுபவாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது நல்லமனமென்றும், அசுப வாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது கெட்டமனமென்றும் சொல்லப்படும். பிறர் எவ்வளவு கெட்டவர்களாய்த் தோன்றினும் அவர்களை வெறுத்தலாகாது விருப்பு வெறுப்புகளிரண்டும் வெறுக்கத்தக்கன. பிரபஞ்ச விஷயங்களி லதிகமாய் மனத்தை விடக்கூடாது. சாத்தியமானவரையில், அன்னியர் காரியத்திற் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பிறருக் கொருவன் கொடுப்ப தெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக் கொள்ளுகிறான். இவ் வுண்மையை யறிந்தால் எவன்தான் கொடாதொழிவான்?

தானெழுந்தால் சகலமு மெழும்; தானடங்கினால் சகலமு மடங்கும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தாழ்ந்து நடக் கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நன்மையுண்டு. மனத்தை யடக்கிக்கொண்டிருந்தால் என்கேயிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

முற்றிற்று.

உ

விசாரசங்கிரகம்.

I. நான் யார் ?

அவதாரிகை.

இதில், “நான் யார்?” என்கிற ஆத்மவிசாரம் செய்ய வேண்டிய மார்க்கம் தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது.

1. ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் சுபாவமாய், நான் போனேன், வந்தேன், இருந்தேன், செய்தேனென எல்லா விஷயங்களிலும் நானென்று ஒரு போதம் தோற்றுகிறதல்லவா? - அது ஏதென்று விசாரிக்கில், போதல் முதலிய தொழில்கள் தேகத்தினவே யன்றி வேறன்மையால், தேகமே நானென்றன்றோ சொல்லுவதாய்த் தோற்றுகிறது. தேகமோ பிறந்ததற்குமுன் இல்லாததாலும், பஞ்சபூதாத்மக மானதாலும், சுழுத்தியில் இல்லாமையாலும், பிணமாய்ப் போவதாலும், அதை நானென்னும் போதமாகச் சொல்லக்கூடுமா? கூடாதே. இப்படி தேகத்தைக் குறித்து அவாந்தரமாய் நானென்றெழும் போதமே தற்போதமென்றும், அகங்காரமென்றும், அவித்தையென்றும், மாயையென்றும், மலமென்றும், ஜீவனென்றும், பலவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இதைப்பற்றி விசாரியாதிருக்கலாமா? விசாரிப்பதற்கல்லவா சகல சாஸ்திரங்களும் ஏற்பட்டு அத்தற்

போத நாசமே முத்தியென்று கோஷிக்கின்றன. விசாரிப்பதெப்படி என்னில், கட்டை முதலிய போலும் ஜடமான இச்சரீரம், நானென்று ஸ்புரித்து வழங்கி வருமா? வராதே. ஆதலால், பிணமான தேகத்தைப் பிணம் போலவே இருத்தி, வாக்காலும் நானென்று சொல்லாமலிருந்து, இப்போது நானென விளங்குவது எதுவென்று கூர்மையாய் விசாரித்தால், அப்போது ஹிருதயத்தில், நான் நான் என்று சத்தமில்லாமல், தனக்குத்தானே ஓர் விதஸ்புரிப்பு மாத்திரம் தோன்றும். அதனை விடாது சும்மா இருந்தால், தேகம் நானென்னும் அகங்காரரூப ஜீவ போதத்தை முற்றிலும் நாசமாக்கி, கர்ப்பூரத்திற் பற்றிய நெருப்புப்போல், தானும் சாந்த மாய்விடும். இதுவே மோக்ஷமென்று பெரியோர் களாலும் சுருதிகளாலும் சொல்லப்படுகிறது.

2. ஆவரணம் ஜீவனை எக்காலத்தும் மறைக்காது. ஏன்? அஞ்ஞானிகளும் நானென்று சொல்லுவதால். பின் னையோவென்றால், நான் ஆத்மா என்பதை மாத்திரம் மறைத்து, நான் தேகமெனத் தோற்றுவிக்கிறது. அல்லா மல், நானென்னும் ஆத்மாவை முற்றிலும் தோற்றமல் மறைத்துவிடாது.

3. ஆத்மா சுயம்பிரகாச சொரூபம். அதை இப்படியென்றும் அப்படியென்றும் பாவிக்கவேண்டாம். பாவிக்கும் நினைப்பே பந்தம். ஆத்மாவோ இருட்டும் பிரகாசமுமல்லாத தேஜஸானபடியாலே, அதை இவ்விதப் பிரகாசமென்று பாவிக்கவேண்டாம். அதுவே ஒரு பந்தமாய் முடியும். ஆத்மாவோ தானே தன்மயமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்த ஆத்மானுசந்தான பக்திருபத்தியானத்தின் பரிபாகமான அவஸ்தையே ஸமாதியெனப்

பட்டு, நிரதிசயானந்த மோக்ஷ கதியைக் கொடுக்கும். மஹான்களும், சுவாத்மான்னுஸந்தான பக்தி ஒன்றினாலேயே மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார்கள். நானெனும் சங்கற்பரூப தற்போதமே மாயாவிருக்ஷத்தின் வேராகையால், அதனைக் கெடுத்தால், மாயையானது வேரற்ற விருக்ஷம்போலக் கெடும். பக்தியென்றும், தியானமென்றும், ஞானமென்றும், அசங்காரத்தைச் சுருவாய்க் கெடுக்கும் இம்மார்க்கத்திற்கே கூறத்தகும்.

4. தேகம் நானென்பதில், பஞ்சகோச ரூபமான மூன்று தேகங்களும் அடங்கிவிட்டன. அது ஒன்று நீக்கப்பட்டால், எல்லாம் தானே நீங்கிவிடும். இதைப் பற்றியே மற்ற தேகங்களும் ஜீவித்திருப்பதால், பிரத்தியேகம் நீக்கத் தேவையில்லை. நினைப்புமாத்மிரமே பந்தமென்று சுருதிகள் முறையிடுவதால், நானெனும் நினைப்பு ரூபமான மனதை அவரிடத்திலேயே (ஆத்மாவிடத்திலேயே) இருத்தி விட்டு, அவரை மறவாது சம்மா இருப்பதே சிரேஷ்ட சாதனமென்பது சுருதிகளின் முடிவான வித்தாரந்தம்.

II. மனம்.

அவதாரிகை.

இதில், மனதின் இலக்ஷணமும், அதன் அவஸ்தைகளும், ஸ்தானமும் சுருக்கமாயும் விளக்கமாயும் கூறப்படுகின்றன.

1. நம்மிந்துசாஸ்திரோக்தவிதமாய், நாம் புஜிக்கும் அன்னத்தின் ஸூக்ஷ்ம பாகத்தாற் கெட்டிப்பட்டு, ராகத்

துவேஷ காமக் குரோதாதிகளால் விருத்தி யடைந்து, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரணங்களின் ஸமுதாயமாய், மனம் என்னும் பன்மை யொருமைப் பெயரையே பெற்றதாய், நினைத்தல், நிச்சயித்தல் முதலிய தர்மங்களுள்ளதாய், ஞானத்தால் அறியப்பட்ட திருசியமாய், ஜடமாய், ஜடமாயினும் ஞானத்தின் சேர்க்கையால் தப்தாயப்பிண்டம் போல் சேதனம்போலவே தோற்றுவதாய், பரிச்சின்னமாய், அறித்தியமாய், அவயவாகாரமாய், அரக்கு சுவர்ணம் மெழுகுபோல் பரிணாமமுறுவதாய், ஸர்வ தத்துவாத்மகமாய், சக்ஷு முதலிய இந்திரியங்களுக்கு நேத்திராதி ஸ்தானம்போல, ஹிருதய கமலத்தை ஸ்தானமாக உடையதாய், ஜீவனுக்கு உபாயாய், தான் ஒரு வஸ்துவை நினைத்து, விருத்திருபமாய், மூளையில் உள்ள அறிவுடன் கூடி, பஞ்சேந்திரியத்துவாரா அவ்விஷயங்களை (அறிவோடுங் கூடியுள்ள) மூளையால் கூட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, அவ்விஷயங்களை நான் அறிந்தேனென்று அறிந்து, அனுபவித்து, திருப்தி யடையப்பட்டதாயுள்ள ஓர் வஸ்து உண்டு. ஓர் வஸ்துவைச் சாப்பிடலாமா என்று நினைப்பது மனோரூப ஸங்கற்பவிருத்தி. அது நல்லது, பொல்லாதது ; சாப்பிடலாம், கூடாது ; என்று நிச்சயிப்பது புத்திருப நிச்சயவிருத்தி. இம்மனமே எல்லாத் தத்துவாத்மக ஜீவேஸ்வரஜகத்ருபமா யிருப்பதால், ஞானங்கொண்டு எப்போதுஆத்மாகாரம்அடைந்ததோ, அப்போதே எல்லாம் பிரஹ்மமாய்விடும் கைவல்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. விஷயங்களை அறிய இந்திரியங்கள் சகாயமாய் வெளியில் இருப்பதால் புறக்கரணம் எனப்படும். மனம் உள்ளிலிருப்பதால் அகக்கரணம் எனப்படும். (அகம் = உள் ; புறம் = வெளி ; கரணம் = அறிதற்குச் சாதனமாய்

இருப்பது. அகக்கரணம் = அந்தக்கரணம். நினைவு = ஸங்கற்பம். நனவு = ஜாக்ரம்.) தேகத்தைக்குறித்தே அந்தர்பஹிர் என்று சொல்லுவதன்றி, உண்மையில் உள்வெளி இல்லை. தோற்றமும் ஸர்வமும் உள்ளே இருக்கிறதன்றி வெளியில் இல்லை என்பதை அறிவிக்க, எல்லாவற்றையும் ஹிருதய கமலாகாரமாக வர்ணித்து வேதம் சொன்னது. அதுவும் ஆத்மாவையன்றி இல்லை. தட்டான் மெழுகுண்டையில், நானா லோக அணுக்கள் எப்படி அடங்கி, ஒரே மெழுகாகக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே சுழுத்தியில், ஸர்வ ஜீவர்களும் ஒரே இருட்டாகிற அவித்தையில், அதாவது ஸைக்ஷமாயையில், லயித்து ஒன்றுபட்டிருப்பதால், எங்கும் ஒரே இருட்டைக் காண்கிறார்கள். சுழுத்தியில் ஸ்தூல ஸைக்ஷம தேகங்கள் இருட்டாகிற மாயையில் அடங்கி, ஆத்மாவில் லயித்திருக்கின்றன, இந்த இருட்டிலிருந்து அகங்காரம், அதாவது ஸைக்ஷமதேகம் உண்டாயிற்று. அகங்காரம் என்பது மனம் அல்லது ஹிருதயம். அவித்தை என்பது காரண தேகம். இம்மனமே ஆத்மகாரமாகவேண்டும்.

3. மனமென்பது உண்மையில் ஞான சொரூபமே; நிர்மலமாயிருப்பதால். அப்போது அதற்கு மனமென்னும் நாமமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக அறியும் விபரீத ஞானமே மனமாகும். அதாவது ஞானமாத்திரமாக இருந்த சுத்த ஸத்வமனதானது, தன் ஞான சொரூபத்தை மறந்த அவித்தையால் தானே தமோகுண வசத்தாய் உலக ரூபமாய்ப்பரிணமித்து ரஜோகுண வசத்தாய் அதில் தேகாதிகள் தானென்றும், உலகம் சத்தியமென்றும், இதன் மூலமாக உண்டாகும் ராகத்துவேஷாதிகளால் புண்ணியபாப கர்மங்களைச் சம்பாதித்து, அவ்வாசனையால் ஜனன மரணங்களை அடையும்.

1. தீபம் ஆத்மா.
2. கபாடம் (கதவு) நித்திரை.
3. வாயிற்படி மஹத்தத்துவம்.
4. உட்சுவர் அவித்தை (காரணதேகம்).
5. பளிங்குமணி
(சுண்ணாடி) அகங்காரம்.
6. பலகணிகள்
(ஜன்னல்கள்) 5 ஞானேந்திரியங்கள்.
7. உள்மனை காரணதேகம் விளங்கும் சுரு

8. நடுமனை சூட்சுமதேகம் விளங்கும் சொப்பனம்.
 9. முற்றம் ஸ்தூலதேகம் விளங்கும் ஜாக்கிரம்.

இப்போது சொன்னதிருஷ்டாந்தத்தால் ஆத்மாவின் அசலமான இருப்பும், அகங்காரத்துக்கும் அதற்கும் உள்ள பேதமும், நாம் அவஸ்தாத்திரயம் அடைவதும் நன்றாய் விளங்கும். ஆத்ம (1) தீபம், சுழுத்தியில், அவித்தை (4) யுட்சுவரும் நித்திரைக் (2) கதவும் கூடின காரணதேக (7) வுள்மனையில் தானே விளங்க, காலகர்மாதி பிராணனால் உறக்கக் (2) கதவம் திறக்கவும், மஹதத்துவ (3) வாயிற் படிக்கடுத்த அகங்காரப் (5) பளிங்குமணி, ஆத்மப்பிரதி பலனப் பிரகாசத்துடன், சொப்பன (8) நடுமனையையும், பஞ்சேந்திரியப் (6) பலகணிவழி, ஜாக்கிர (9) முற்றத்தையும் விளக்கி, காலகர்மாதி வாயுவால் நித்திராகபாடம் மூடவே, நனவுகனவுகளோடு நானற்று, தான் (ஆத்மா) மாத்திரம் என்றும் விளங்கும்.

5. ஜாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகளில், நேத்திரம் கண்டம் ஹிருதயமென்னும் ஸ்தான முன்னிலையாகப் போகங்களைப் புஜிக்கினும், அஜ்ஜீவன் முக்கிய ஸ்தானம் ஹிருதயமாதலால், அதைவிட்டு எப்போதும் நீங்குகிற தில்லை. மனதுக்கு ஸ்தானம் கண்டம், புத்திக்கு ஸ்தானம் முகம் அல்லது ஹிருதயம், அகங்காரத்திற்கு ஹிருதயம் அல்லது ஸர்வாங்கமென்று, அனேகவிதமாய்ச் சொல்லி யிருந்தாலும், இவற்றின் சமஷ்டியாகிற ஒரே மனமென்னும் அந்தக்கரணத்திற்கு, ஹிருதயமே ஸ்தானமென்று முடிவாகச் சுருதி கூறுகிறது. சாஸ்திரங்களில் அனேக விதம் சொல்லும். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தே, சுருக்கமாயும் உண்மையாயுமுள்ள மார்க்கத்தை இவ் விதம் பெரியோர்கள் கூறியிருக்கின்றனர். நானென்னும்

அகங்காரத்தின் முக்கிய ஸ்தானம் ஹிருதயமே யென்பது அனுபவம்.

III. ஜகம்

அவதாரிகை.

இதில், உலகின் மித்தியாத் தன்மையும், அது நமக்கு அன்னிய மிலாமையும் கூறப்படுகின்றன.

1. சிருஷ்டி :—சுத்தப் பொய்யான உலகத்தைப் பொய்யாக்கி, ஒன்றான பிரஹ்மத்தை அறிவிப்பதிலேயே வேதத்தின் முக்கியக் கருத்து. இதை அறிவிப்பதற்காகவே, உலகிற்கு சிருஷ்டி அங்கீகரித்தது. அதிலும், மந்த அதிகாரிகளுக்குக் கிரம சிருஷ்டியால் பிரஹ்மத்தில் பிரகிருதி, மஹத்தாவம், தன்மாத்திரை, பூதம், உலகம், தேகம் இவைகள் கிரமமாய் உண்டாயினவென்று சொல்லும். தீவிர அதிகாரிகளுக்கு, ஆத்மாவாகிற தன்னை அறியாத தோஷத்தால் உண்டான தன்னினைவாலேயே தன் சொப்பனம்போல் இவ்வுலகம் உண்டாயிற்றென யுகபத் சிருஷ்டியாற் சொல்லும். எப்படியாவது ஜகம் பொய்யெனச்சாதித்து, வஸ்துவை அறிவிப்பதிலேயே தாற்பரியம்.

2. திருக்குதிருசியவிவேகம் :—

திருசியம் (ஜடம்)	திருக்கு (பார்ப்பது)
தேககடாதி	கண்.
கண்	சக்துரிந்திரியம்.
சக்துரிந்திரியம்	மனம்.
மனம்	ஜீவன்.
ஜீவன்	அறிவு.

இப்படி அறிவாகிற நாமே எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் அறிவதால் நாமே திருக்கு. மற்ற கடார்தமாயுள்ள விஷயங்கள் நம்மால் அறியப்படுவதால் திருசியம். இத்திருக்கு திருசியங்களிலும், ஒன்று மற்றொன்றுக்குத் திருக்காயிருப்பினும், அது வேறொன்றுக்குத் திருசியமாயிருப்பதால், அவை உண்மையில் திருக்காகா. நாம் ஒன்றிலும் அறியப்படாததால் திருசியமாகாவிட்டாலும், எல்லாவற்றையும் அறிவதால் திருக்கே யாயினும், அதுவும் திருசியத்தைப் பற்றியே வந்ததல்லது, உண்மையில் திருசியம் நமக்கன்னிய மில்லாததால், திருக்கும் அல்ல. ஆகவே நமக்கு உண்மையில் இரண்டும் இல்லை. நாம் ஒருவனே திருக்கு திருசியங்கட்கு உட்படாதவன். மற்றவை உட்பட்டனவே.

IV. ஜீவன்.

அவதாரிகை.

இதில், ஆத்மாவே ஜீவனென்று, ஜீவனுடைய இலகூணம் விவரமாகக் கூறப்படுகிறது.

நானென்பதையன்றி மனமில்லை. மனமும் அகங்காரமும் ஒன்றே. மற்ற புத்தி, சித்தமும் இதுவே. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், இவையெல்லாம் ஒரேமனந்தான்; ஒருவனுக்கு அந்த அந்த வேலையில், அந்த அந்த நாமம் வருவதுபோல். இம்மனமாகிற அகங்காரத்தையன்றி ஜீவன் வேறில்லை. அகங்காரம் உண்டாகும் போதே, பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்புக்குண்டுபோல ஆத்மசுவாவத்தோடும் அத்தியாஸமாய்த் தோற்றுகிறது. இரும்புக் குண்டில் அக்கினி இருக்கின்றதே; அதன் தாற்

பரியம் என்ன? அபேதமாயிருக்கிறதென்று அருத்தம். பழுக்கக் காய்ந்த இரும்புக்குண்டைப் போல, ஆத்மா வுடன் தாதாத்மியமாய்க் கூடியிருக்கும் அகங்காரரூபனே ஜீவனாதலால், அங்ஙனம் சித்பிரகாசத்தோடு கூடியிருக்கும் மனமாகிற அகங்காரரூப ஜீவனையன்றி மேற்படி ஜீவ ஸாக்ஷியாகிற ஆத்மா இல்லை. அவ்வாத்மாவே, முற்கூறிய குண்டில் உள்ள அக்னிபோல் தாக்கின்றி, ஹிருதயத்தில் விளங்குவதன்றி, ஆகாசம்போல் ஞானமாத்நிரமாய், ஏகமாய் விளங்கும் பிரஹ்மமாகப் பிரகாசிக்கிறது. குண்டு = அகங்காரம்; நெருப்புக்குண்டு = ஜீவன்; குண்டிலிருக்கும் அக்கினி மாத்நிரம் = ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா; ஏகமாயுள்ள அக்னிஜ்வாலை = எங்கும் உள்ள ஸர்வஸாக்ஷியாகிய பிரஹ்மம்.

V. ப ர ம்.

அவதாரிகை.

இதில், ஆத்மசொரூபமே கடவுளுடைய சொரூபமென்று, அதாவது, அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமியிருக்கிறாரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஹிருதயமென்றும் மனமென்றும் சொல்லுவது, அந்தர் பஹிராய்த் தோன்றும் தத்துவங்களின் சேர்க்கையே. தத்துவங்கள் என்றால் வஸ்துக்கள். (தத்துவம் என்பதற்குப் பொருள் :— 1. வஸ்து அல்லது பதார்த்தம்; 2. பிரஹ்மம்; 3. நிஜம் அல்லது உண்மை; 4. தத் = அது, த்வம் = நீ; தத்துவம் = அது நீ. இப்படி அநேக அர்த்தங்கள் உள.) ஆகையால், வெளியிற் காணும் தேகம் உலகம் முதலியவை மனோரூபமேயாம். அதாவது ஹிருதயக் கமலமே எல்லாரூபமாயும் விளங்குகிறது. இப்படி

ஸர்வாத்மகமான (எல்லா உருவங்களுமான) ஹிருதய கமலமத்தியில், அதாவது மனாகாசத்தில், நானென்னும் ஆத்மஜோதி பிரகாசிக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு தேகத்திலும் விளங்குவதால், இதற்கு ஸாக்ஷியென்றும், துரியமென்றும் பெயருரைப்பர். இந்த நானென்னும் ஜோதியின் அந்தர்க்கதமாய், ஸர்வ தேகங்களிலும் ஏகமாய், நானற்று விளங்கும் பரப்பிரஹ்மமாகிற ஆத்மாகாசமே (ஞானாகாசமே) யதார்த்த வஸ்து. இதுவே துரியாதீதம். தீபத்தின் உள்ளில் உள்ள, அந்தக் காலியிடத்தில் உள்ள பூதாகாசமானது, அந்த ஜ்வாலையின் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து, எல்லையற்று விளங்குவது போலவே, ஞானாகாசமென்னும் வஸ்து. துரியஜோதியின் உள்ளும் புறம்பும் எல்லையற்று விளங்குவதாகவே பாவிக்கட்டும். இந்த ஜ்வாலையோடு அபேதமாய், எங்கும் எல்லையற்று விளங்குவதே சொரூபமாம். ஜ்வாலையைப் பற்றிக் கவனிக்கவேண்டாம். நானற்ற இடமே வஸ்துவென்று தெரிந்தாற் போதும், பிரஹ்மசொரூபமானது ஆத்ம சொரூபமாகத் தன் ஹிருதயத்தில் நிவலிப்பதற்கு, ஸர்வஜனங்களும் நான், நானென்று, மார்பைத் தொட்டுக் காட்டுவதே போதுமான ஸாக்ஷி. எல்லா ஜீவர்களின் ஹிருதயத்தில் பிரகாசிக்கிறபடியால், பிரஹ்மத்திற்கு ஹிருதயமென்று ஒரு பெயருண்டு. ‘அஹம், அஹமென்று ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய் விளங்கும் தெய்வத்தைவிட்டு, அன்னியமாயிருப்பதாய்த் தேடுதல் கையிலிருக்கும் அதி அபூர்வமான கௌஸ்தப இரத்தினத்தைத் தூர எறிந்துவிட்டு, அற்பமான சங்குமணியைத் தேடுவதற்குச் சமான்’மென்று வலிஷ்டரும் சொல்லியிருக்கிறார். நம்மை சிருஷ்டித்து, இரக்ஷித்து, சங்கரிக்கும் ஒன்றான ஆத்மாவாகிற கடவுளை, கணபதி, பிரமா,

விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன், ஸதாசிவன் முதலிய நானூபங்களாகப் பாவனையால் உண்டாக்கிக்கெடுப்பது மகாபாப மென்றே வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள்.

VI. பிரஹ்மவித்தை.

அவதாரிகை.

இதில், பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரஹ்மபுர மென்னும் தேகமாகிய பட்டணத்தில், ஹிருதயகமலாஸனத்தில் வசிக்கும் ஜீவனாகிய சிவலிங்கத்தையறிய, தேகாதிகளை நானென்று பஹிர்முகத்தில் சஞ்சரிக்கும் அகங்காரரூப மனதை ஹிருதயத்தில் அடக்கி, தேகாதிகளில் அஹம்புத்தி நீங்கி, தேகத்திலிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தோடு, இருந்தபடியிருந்து நிச்சலமாக விசாரிக்குங்கால், அஹம் அஹம் என்னும் ஸ்புரிப்பு ஸூக்ஷ்மமாய்த் தோற்றும். அந்த நானாகும் (அஹமென்னும்) ஆத்மசொரூபமே, எல்லாமாய், அல்லவுமாய், பாஹ்யாந்தர பேதமின்றி, எங்குமாய் விளங்கும் பரமாத்ம சொரூபமென்னும் நிச்சல பாவனையோ டிருத்தல் வேண்டும். இதுவே ஸோஹம் பாவனை யெனப்படும். இதுவே தூரியமெனப்படும். இவ்வித ஸ்புரிப்பு அடங்கின ஸூக்ஷ்மமான இடமே தூரியாதீத மென்றும், பின் யோகாஷ்டாங்கத்தில் கூறப்படும் ஜ்வாலா அல்லது ஜோதிரந்தர்க்கதமாய் விளங்கும் ஸர்வ பரிபூரண பரமாத்மா என்றும், ஹிருதயாகாசம் அல்லது தகராகாச மென்றும்; மனாகாசம் அல்லது சித்தாகாயமே ஸ்தானமாய்க் கொண்டு எங்கும் பிரகாசிக்கும் ஞானவெளி அல்லது சிதாகாசமென்னும்

விசாரசங்கிரகம்

சிதம்பரப்பிரஹ்ம மென்றும், சிவமென்றும், ஆத்மா வென்றும், ஞானமென்றும் பலவாறுகச் சொல்லப்படும் கடவுளாகிய பரதேவதா வஸ்து. வெகுகாலம், முற்கூறிய அஹமென்னும் ஆத்மானுஸந்தான மாகிற ஸோஹம் பாவனையால், (ஸ: = பரமாத்மா; அஹம் = நானென விளங்கும் ஆத்மா) நிரந்தரம் நிச்சலமாய்த் தியானித்து வந்தால், ஹிருதயத்தில் உள்ள அஞ்ஞான அந்தகாரமும் அஞ்ஞான தற்காரியங்களான ஸர்வப் பிரதிபந்தங்களும் நீங்கி, பரிபூர்ண ஞானமானது லப்தமாகும். இங்ஙனம், தேகாலயமாகிய பட்டணத்தில் ஹிருதயகுகையிலிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலே, ஸர்வபரிபூர்ணமா யிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலாம்; தேகம் அல்லது ஹிருதயமே ஸர்வமாயிருப்பதால். “நவத்துவாரத்துடன் கூடிய தேகமாகிய புரியில் ஞானி சுகமாய் வசிப்பான்.” என்னும் கீதையும்; “தேகமே தேவாலயம், ஜீவனே சிவன்; அவனை ஸோஹம்பாவனையாற் பூஜிக்கின் முக்தியுண்டாகும்; பஞ்சகோசாத்மகமான தேகமே குகையென்றும், ஹிருதயமே குகையென்றும், அதில் வசிக்கும் பரன் குகேசனாவான்” என்னும் சுருதியும் பிரமாணம். இங்ஙனம் பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கமே தகரோபாஸனை அல்லது தகரவித்தை யென்றும், பிரஹ்மவித்தை யென்றும் சொல்லப்படும். இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன சொல்லக்கூடும்? ஊகித்து அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

VII. கடவுட்பூஜை.

. அவதாரிகை.

இதில், ஸ்வாத்மபாவனையை (ஸ்வஸ்வரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே சிறந்த கடவுட்பூஜை யென்றும் தபஸென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அஹம் பிரஹ்ம பாவணையை விடாதிருக்கவேண்டுமென்பதே நிர்க்குண பூஜையின் தாற்பரியம்; அஹம் பிரஹ்மத்தியானமே, யஜ்ஞ, தான, தப, விரத, ஜப, யோக, பூஜை அனைத்துமாதலால். தான் செய்யும் நிஷ்டைக்குப் பிரதிபந்தமாக, என்ன ரூபங்கள் தோன்றினாலும், மனதை அவ்வழியே செல்லவொட்டாமல், ஆத்மசொரூபமாகிற தன்னிடத்திலேயே நிறுத்தி, நம்முன்னே என்ன என்ன நடக்கிறது, நடப்பது நடக்கட்டும் பார்க்கலாமென்று, சாக்ஷியைப்போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் பழகுவதே, அப்பிரதிபந்தம் நீங்கும் உபாயம்; வேறில்லை. தன்னைமாத்திரம் விட்டுவிடக்கூடாது. இப்படி ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஹம்சொரூபத்தில் மனதை இருந்துவதே, யோகம், தியானம், ஞானம், பக்தி, மந்திரம், ஜபம் முதலிய எல்லாமாம். அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி இருப்பதால், அவரிடத்தில் மனதை நிரந்தரம் லயிக்கச் செய்வதுதான், எல்லா உபசாரங்களுமாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனமொன்று அடங்கினால், எல்லாம் கைவசப்பட்டதாகும். மனதே குண்டலி. வேறே ஒரு பாம்பெனல் ஸ்தூலதிருஷ்டிகளுக்குச் சொல்லுவதாம். (ஸ்தூலதிருஷ்டிகள் = ஸ்தூல புத்தியுள்ளவர்கள்). ஆரூதார (ஷட்சக்ர) தரிசனை முதலிய அனைத்தும் மனோகற்பணையே. ஆரம்ப யோகிகளுக்கே அது. நம்மையே விக்கிரஹாதிகளில் ஆவாஹித்துப் பூஜிக்கிறோம்; அந்தர் பூஜை தெரியாததால். ஆகையால், அனைத்தையும் அறியும் ஞானமாகிற நம்மைத் தெரிந்தால், எல்லாம் அறிந்ததாகும். நானாபாவணையோடு கூடியிருக்கும் நாம், கடவுளாகிற ஆத்மாவைப் பாவித்துப் பாவித்து வந்தால், அந்த எகபாவணையால் அனேக பாவனைகள் நீங்கி, எகபாவணையும் நசிக்க அறிவதே வஸ்துவை

(கடவுளை) அறிவதாம். எப்போதும், ஸர்வ பரிபூர்ணமாயுள்ள ஸ்வாத்ம பாவனையை (ஸ்வஸ்வரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே முடிவான யோசனமும், ஞானமும், மற்றுமுள்ள எல்லா தபசுகளுமாம். தன்னிலையை விட்டு, பஹிர்முகமாய் வியவகாரங்களில் மனது சென்றாலும், ஓ! ஓ! தேகாதிகள் நாம் அல்லவே; நாமார்? என்னும் விசாரத்தால் மறுபடியும் தன்னிலையிலேயே நிறுத்த வேண்டும், நானார்? என்னும் விசாரமானது ஸர்வ அனர்த்த நிவிருத்திக்கும், ஆனந்தப்பிராப்திக்கும் முக்கியமான ஹேது. எத்தனைதரம் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாலும் விஷயம் இவ்வளவுதான்.

VIII. முக்தி.

இதில், ஆத்மாவே நான். அதாவது, சிவோஹமென்ற பல காலம் நிரந்தரம் அனுசந்திக்கும் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியானைத்தினாலேயே மோக்ஷமடையக்கூடுமென்று விளக்குவதுடன் ஜீவன்முக்தன், விதேகமுக்தனுடைய இலக்ஷணங்களும் இசைக்கப் படுகின்றன.

1. மனோரூபஜீவன் தான் கேவலம் ஆத்மசொரூபமாகவே இருப்பதை மறைந்த மறைப்பினாலேயே, ஜீவனென்னும் நாமத்தோடு மனோரூபமாய்ப் பந்தத்தை அடைந்திருப்பதால், எப்போதும் தானாகவே இருக்கும் ஆத்மாவைத் தேடுவது, இடையன் ஆட்டைத் தோள் மேலேயே போட்டுக்கொண்டு. ஆடு எங்கே என்று தேடுவதைப்போலவே இருக்கிறது. ஆயினும் தன்னை மறந்த ஜீவன், தன்னை ஆத்மா என்றே ஒருதரம் அறிந்தது கொண்டு, அதுவேயாய்விடும் மோக்ஷத்தை, அதாவது, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை, பூர்வ ஜன்மார்தர வாசனாப் பிரதிபந்தத்தால் அடையாமல், அடிக்கடி தான் ஆத்மா

வாயிருப்பதை மறந்து, தேகாதிகள் நானென்றே பிரமிப்பன். இந்த நெடுநாள் வாசனையானது, தேகாதிகள் நானல்ல; ஆத்மாவே நானென்னும் நெடுநாள் அனுஸந்தானத்தாலேயே நீங்கும். ஆதலால், தேகாதிகள் நானென்று பிரமிக்கும் மனமென்னும் அகங்காரரூப ஜீவன், ஸர்வ தேவாத்மகமாய், தானாயிருக்கும் ஆத்ம தேவதையே தானென்று, நெடுநாள் தன்னைத்தானே பூஜித்து, வாசனைகளையே ரூபமாய்க் கொண்டிருக்கும் மனதை ஜயித்து, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமாகிற பிரஹ்ம கைவல்யத்தை அடையவேண்டும். மனோநாசம் செய்த ஆத்மானுஸந்தானமானது, பிணஞ்சுடு தடிபோல் தானும் நீங்கிவிடும். இதுவே முத்தி. ஆத்மா, ஞானம், அறிவு, பிரஹ்மம், சிவம் முதலியன ஒரு வஸ்துவே. ஒருவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்ததுகொண்டு, தான் உத்தியோகஸ்தன் ஆவானா? அதற்கான முயற்சி செய்து அந்த நிலையை அடைந்தால் ஆவான். அதுபோல, மனோமயமாய்ப் பந்தப்பட்டிருக்கும் ஜீவன், ஆத்மாவே தானென்று ஒருதரம் அறிந்ததுகொண்டு, ஆத்மாவாகிற தெய்வம் ஆய்விடுவானா? மனதை நாசம் செய்தாலன்றிக் கூடாதல்லவோ? தரித்திரன் இராஜாவைப் பார்த்ததாலேயே, நான் இராஜாவென்றால் ஆவானா? அதுபோல, ஆத்மாவே நான், அதாவது சிவோஹமென்றே, பலகாலம் நிரந்தரம் அனுஸந்தித்து, மனதாகிற பாசத்தைவென்றால் அல்லாமல், மனோபசமன ரூபமான பரமசீதன் சிவம் அடையப்படாது. “ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன்; அந்த ஜீவன் கேவலம் சிவனேதான்; உமியாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் நெல்லாயிருக்கிறது; உமி நீங்கினால் அரிசி ஆகிறது. அதுபோலக் கர்மபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனாயிருக்கிறான்; அஞ்ஞான பாசம் நீங்கினால்

எப்போதும் சிவனாகின்ற தேவனாய்ப் பிரகாசிக்கின்றான்' என்று சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. “ஹிருதயத்திலுள்ள அஞ்ஞானரூப மனமாகிற நானென்னும் சங்கற்பம் நசிக்கிறவரையில், மனமானது ஹிருதயத்தில் தடுக்கப்பட வேண்டியது. இதுவே ஞானம்; இதுவே தியானமுமாம். மற்றவெல்லாம் வாக்கு விஸ்தாரமும் சாஸ்திர விஸ்தார முந்தான்.” என்று சுருதியிற் சொல்லியபடி, அவனிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, அவனை அடைவதே முடிவான தாற்பரியம்.

2. பிராமணன் என்ன வேஷம்போட் டாடினாலும் அவன் மனதில் நான் பிராமணன் என்னும் பாவம் எப்படியோ, அப்படியே எந்த வியவகாரங்களில் இருந்தாலும் தேகாதி நானெனத் தோன்றாமல் ஆத்மா நானென்னும் திடபாவம் வரவேண்டும். இப்படி மனமானது தன்னிலையில் அடங்க அடங்கச் சுகம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். அப்பால் மனதில்விஷயசுகதுக்கங்கள் தாக்கா. எல்லாம் சொப்பனம் போலப் பற்றற்றுத் தோன்றும். மனதில், இது நல்லதா? அது நல்லதா? இது செய்யலாமா? அது செய்யலாமா? இவை முதலிய நினைவுகளுக்கு இடங்கொடாமல், நினைப்பு வரும்போதே தன்னிடத்தில் அந்நினைப்பை இருத்திவிடவேண்டும். கொஞ்சம் இடங்கொடுத்தால், தலைகீழாய்த் தள்ளிவிடும்; தனக்கு ஹிதமாயிருப்பவனைப்போலிருந்து, கெடுதி செய்விக்கும் ஹிதசத்துருவைப்போல, தன்னிலையில் இருக்கிற மனது நானென்றும், எனக்கு அதிக வியவகாரங்கள் இருக்கின்றனவென்றும் ஸங்கற்பிக்குமா? இப்படிப்பட்ட ஸங்கற்பங்களன்றோ பந்தம். ஆதலால், இவ்வித நினைவுகள் வாசனையால் வந்தாலும், மனதை நினைவின் வழி விடாமல், தன்னிலையில் இருத்த முயல்வதோடு, வியவகாரத்தில் உதாவீன பாவத்தோடும்

இருக்கவேண்டும். தன்னை மறப்பதால் அல்லவா, இவ்வித நினைவுகள் உண்டாகி மேன்மேலும் அனர்த்தம் உண்டாக்குகின்றன. விவேகத்தால், நானொன்றும் செய்கின்றேனில்லை; எல்லாம் திரிகரண சேஷ்டைகளே யென்று ஸங்கற்பிப்பது, வாசனையாகின்ற நினைவின்வழி ஓடும் மனதைத் தன்னிலையில் இருத்த உபாயமே யானாலும், நினைவின்வழி சென்றாலன்றோ முற்கூறிய விவேகத்தால் அதைத் தடுக்கவேண்டும். ஆத்மதேவதை யாகிற தன்னிடத்தில் இருத்தினதும், அதைவிட்டு நீங்காமல், வியவகாரத்தில் உதாஸீனபாவத்துடன் இருக்கிறதமான மனது, தேகாதிகள் நானொன்றும், வியவகாரங்களில் பிரவிருத்திக்கிறேனென்றும்; மறுபடியும் விவேகத்தால் நானொன்றும் செய்யவில்லை, திரிகரணசேஷ்டைகளேயென்றும்; இவை முதலாகிய நினைவுகளை ஸங்கற்பிக்கக்கூடுமா? எவ்விதத்தாலும் மெல்லமெல்லத் தன்னை (கடவுளை) மறவாதிருக்க முயற்சிக்கவேண்டும். அது கைவந்தால் எல்லாம் வித்தியாகும். மற்றொரு விஷயத்திலும் மனதைச் செலுத்த வேண்டாம். பித்தனைப்போல் கர்மத்தால் நேரிட்ட வியவகாரங்களைச் செய்தாலும், நான் செய்கின்றேனென்று நினைப்பு வராமல், தன்னிலையிலேயே இருக்கவேண்டும். உதாஸீன பாவத்துடன், இவ்வித பக்தியை விடாமல், எத்தனையோ தாஸர்கள் எவ்வளவோ வியவகாரங்கள் செய்திருக்கவில்லையா?

3. மனமென்பதற்கு ஸத்வகுணமே சுபாவ மாதலால், ஆகாயத்தைப்போல் ஸ்வச்சமாயிருப்பதே மனகாசம். இது ரஜோகுணத்தின் சலனத்தோடும், தமோகுணத்தின் உலகாகார பரிணாமத்தோடும் சேர்ந்து கெட்டிப்பட்டு, ஸ்தூலமாய் விட்டதால் வஸ்து தரிசனம் கிடைக்கிறதில்லை. அதிக ஸ்தூலமான கட்டபாரை

யால் மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தை இழையிடக்கூடாதது போலவும், காற்றினால் அதிகசலனமுள்ள தீபத்தால் அதிஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களின் இலக்ஷணங்களை நிர்ணயிக்கக்கூடாதது போலவும், ஸ்தூலமாயும் சஞ்சலமாயுமுள்ள, தமோகுண ரஜோகுண வசத்தான மனதால் வஸ்துவின் அனுபவம் கூடாது; வஸ்து அதிஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமானதால். அநேக ஜன்மங்களிற் செய்துவந்த நிஷ்காமிய கர்மங்களால், மலம் (பாபம்) நீங்கின மனது, சற்குரு மூலமாய்ச் சிரவணாதிகள் இயற்றி, நெடுங்காலம் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியாஸனம் செய்யவே, மனதின் தமோகுண ரூபமான உலகாகாரபரிணாம மடைதலும், ரஜோகுண ரூபமான அவற்றின் சலனங்களும். நீங்கும். நீங்கவே மனம் ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமாகும். தியானத்தால் ஸூக்ஷ்மமான மனதில், அந்த சொரூபானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும் (தோன்றும்)—நிரந்தர தியானத்தால் ரஜோகுண தமோகுணங்களை நீக்கவே, அந்த ஸூக்ஷ்ம மனதுக்குச் சொரூபானந்த ஆவிர்ப்பாவம் நன்றாய்த் தெரியும். இந்த ஸூக்ஷ்ம மனதோடு சொரூபானுபவ முள்ளவனே ஜீவன்முக்தன். யோகிகள் இந்த மனாகாச மூலமே அனைத்தையும் அறிகின்றார்கள். இதனையே நிர்க்குணப்பிரஹ்ம மென்று ராமகீதையிற் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வனுபவாதீதமாய், வாக்கு மனதுகட்கு அகோசரமாயுள்ளது நிர்க்குணாதீதப்பிரஹ்மம். அந்த அகண்டாகார ஸ்திதியை அடைந்தவனே விதேகமுக்தன். அதாவது, இந்த ஸூக்ஷ்மமனதும் லயித்து, சொரூபத்தின் அனுபவமும் இல்லாமல், ஆனந்தக்கடலின் மூழ்கி, ஒன்றும் தோற்றமில் அம்மயமாயிருப்பவனே விதேகமுக்தன். மேலொரு நிலையும் இல்லை. இதுவே முடிவு.

4. அஹம் பிரஹ்மமென்னும் ஆத்மாகார விருத்தி ஸஹஜமாக ஆக, மனச்சலனமும் உலகநினைவும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். அப்போது தடையில்லாததால், நாம் பிரஹ்மமாயிருப்பது நன்றாய் அனுபவமாகும். மனமின்றி அனுபவமும் கூடாதாகையால், அதிஸூக்ஷ்மமான விருத்தியோடுங்கூடின மனதால் அம்மயமாகவே அனுபவிக் கலாம். விதேகமுக்தியில் அனுபவமுமில்லை. அது கடந்தநிலை. அதீதநிலை. தேகம் நாமல்ல, நாம் பிரஹ்ம சொரூபமான ஆத்மாவே; என்னும் திடநிச்சயம் உற்றவனே ஜீவன்முக்தனானாலும், மனோலயமில்லாதவர்க்குப் பிராரப்தத்தால் தோன்றும் திருஷ்ட விஷயங்களில், ஏக தேசம் துக்கம் தோன்றவுங்கூடும். ஆனந்தானுபவமும் இருக்காது; மனச்சலனம் நீங்காமையால். நெடுங்கால தியானத்தால், ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான மனதுக்கே ஜீவன்முக்தியின் ஆனந்தானுபவங் கூடும்.

IX. யோகாஷ்டாங்கம்.

அவதாரிகை.

இதில், பிராணபந்தனத்தால் மனதைத் தன்வசப்படுத்தி, ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் யோகமார்க்கம் கூறப்படுகிறது.

1. *இவ்வித தியானரூப பக்தி ஸித்திப்பதற்கே, இயமநியமாதி அங்கங்களும் ஸாதனமாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யோகாங்க, ஞானாங்கபேதத்தால் இரு பிரிவாயிருக்கும். பிராணபந்தனஞ் செய்வது யோகமும், மனோநிக்கிரகஞ் செய்வது ஞானமுமாம். அவரவர் வாசனைப்படி, அந்த அந்தப் பக்குவிகட்கு, இரண்டி

* முன் அத்தியாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்ட

லொன்று சலபமாயிருக்கும். யோகத்தின் பிராணபந்தனத்தால் மனமும், ஞானத்தின் மனோநிக்கிரகத்தால் பிராணனும் பந்தப்படுவதால், இரண்டும் ஒன்றேயாம். மனதின் அடக்கமே இரண்டின் தாற்பரியமும்.

2. இமயம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி ஆகிய இவ்வெட்டும் யோகாங்கங்களாம். இவற்றுள் பிராணாயாமமாவது, ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் மூன்றும் சேர்ந்தது. ரேசகமாவது, பிராணவாயுவை வெளிவிடல். பூரகமாவது, பிராணவாயுவை உள்ளே இழுத்தல். கும்பகமாவது, பிராணவாயுவை உள்ளே தம்பித்தல். ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும், ரேசக, பூரக மாத்திரைகள் சமமாயும், கும்பகம் இரண்டு பங்கும் செய்யவே சொல்லியிருக்க, இராஜயோக சாஸ்திரத்தில், பூரகத்தில் நான்குபங்கு கும்பகமும் இரண்டு பங்கு ரேசகமும் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறது. அதிலும் இதுவே உத்தமமாயிருக்கும். முற்கூறியவண்ணம் ரேசக, பூரக, கும்பகங்களடங்கிய பிராணாயாமத்தை, தன்னால் இயன்ற வளவு மிருதுவாய், கிரமமாய் அப்யஸித்துவரின் சரீரத்தில் ஓர்வித இளைப்புடன், சலனமற்று ஆனந்தமாயிருப்பதற்கான இச்சை கிரமமாக மனதிற்குண்டாம். பின்பு பிரத்தியாகாரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது, பாஹியத்திலுள்ள நாமரூப விஷயங்களில் மனது செல்லாமல் ஒருவழிப்படுத்துவதாம். இதுவரையில் ஓடி யுழன்ற மனதானது, ஓர் நிலையில் நிற்பது அருமையானதால், இதற்கு, (1) பிரணவம் முதலிய மந்திரோச்சாரணம் (மானவிகமாக); (2) புருவமத்தியநாட்டம்; (3) நாசிகாக்கிரத்தில் திருஷ்டி வைத்திருத்தல்; (4) செவிகளில் உண்டாகும் நாதத்தை மாற்றி மிருதுவாக அனுஸந்தித்தல்; அதாவது, இடது செவியில் உண்

டாகும் சத்தத்தை வலது செவியாலும், வலது செவியில் உண்டாகும் சத்தத்தை இடது செவியாலும் மெல்லக் கேட்பது ; இவைகளால், மனது ஒருமைப்பட்டு, ஓரிடமே இருக்க யோக்கியமாகும். பின்பு தாரணை செய்யவேண்டும். தாரணையாவது, மனதைத் தியான யோக்கியமான ஓர் ஸ்தானத்தில் இருத்துவதாம். ஹிருதயமும் பிரமரந்திரமுமே சிரேஷ்டமான தியான யோக்கிய ஸ்தானங்களாம். இவ்விரு இடங்களிலுள்ள அஷ்டதள பத்மங்களின் மத்தியில், (பிரமரந்திரத்திலுள்ளது ஸஹஸ்ரதள பத்மமானாலும், 125 சிறு தளங்க ளடங்கிய அஷ்டதள பத்மமேயாம்.) தன் உபாஸ்ய தேவதையையாவது, அல்லது, அத்தேவதா சொரூபமே தீபஜ்வாலே போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதாகவாவது பாவித்து, மனதை அதில் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதே தாரணையாம். இவ்வண்ணம் நிறுத்தியபின், தன் உபாஸ்ய தேவதையன்றித் தானில்லையென்று, அல்லது அத்தேஜோரூபமே தன் ஆத்மசொரூபமென்று அதாவது, ஸோஹம் பாவனையால் தியானிப்பதே தியானமாம். “எங்குமுள்ள பிரஹ்ம சொரூபமே ஹிருதயத்தில் புத்திஸாக்ஷியா யஹமெனப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்” என்னும் சுருதியால், அங்ஙனமிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தால் விசாரிக்கில், ஹிருதய கமலத்தில் ஆத்ம தேவதையானவர் (அஹம், அஹம் என்று) நான், நான் என்று தான் தானாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பர் (ஸ்புரித்துக்கொண்டிருப்பர்). அவ்வனுஸந்தானத்திலிருப்பதும் தியானமேயாம். அதிலும் இதுவே சிரேஷ்டம். தன் சக்திக் கேற்றதைச் செய்யலாம். இவ்விதம் தான் செய்யும் தியானத்தின் பரிபாகத்தால், தான் இன்னொன்றென்பதும் இன்னது செய்கிறோமென்பதும் தெரியாமல், அதனிடத்

திலேயே மனம் லயித்த, அல்லது, அவ்வஹமென்னும் ஸ்பிரிப்பு அடக்கின, அதி ஸூக்ஷ்மமான ஸ்திதியே ஸமாதியாம். இதில் நித்திரை மாத்திரம் வராமல் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவந்தால், சிரேஷ்டமான சிரேயஸைக் கொடுக்கும். இவைகளைத் தினந்தோறும், கிரமமாய், தன்னால் இயன்ற வளவு அனுஸந்தித்து வந்தால், மனோவிசிராந்தி ரூபமான சிரேஷ்ட கதியை சீக்கிரத்தில் ஈஸ்வரன் அனுக்கிரகிப்பார். அஷ்டாங்க யோகப் பிரிவுகளும், அவற்றின் விஷயங்களும் சாஸ்திரங்களில் விஸ்தாரமாப்க் கூறியிருப்பதால், வேண்டியவளவு சுருக்கி எழுதலாயிற்று. நன்றாய் விஸ்தாரமாய் அறிய வேண்டில், யோக சாஸ்திரானுஷ்டானுபவமுள்ள பெரியவர்களைக்கேட்டு, விஸ்தாரமாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

3. பிரணவம்:—பிரணவமானது, அகார, உகார, மகார, அர்த்தமாத்திரை யென்று, மூன்றரை மாத்திரைகள் கூடிய ஓங்காரமாம். இவற்றில் அகாரம் ஜாக்கிராவஸ்தையென்றும், விசுவ ஜீவனென்றும், ஸ்தூலதேகமென்றும், சிருஷ்டியென்றும்; உகாரம் சொப்பனாவஸ்தை யென்றும், தைஜஸ ஜீவனென்றும், ஸூக்ஷ்மதேகமென்றும், ஸ்திதியென்றும்; மகாரம் ஸூஷூப்தியென்றும், பிராஞ்ஞ ஜீவனென்றும், காரணதேகமென்றும், சம்ஹாரமென்றும்; அர்த்தமாத்திரை தூரியமென்றும், ஆத்மசொரூபமென்றும், அஹம்சொரூபமென்றும்; இதற்கப்பாற்பட்ட ஸ்திதியே, தூரியாதீதமாகிய ஆனந்த மாத்திர சொரூபமென்றும் சொல்லப்படும். முன் தியானத்திற் கூறிய இந்நான்காவதான அஹம் சொரூபமே, மற்ற அகார, உகார, மகாரங்களென்னும் மூன்று மாத்திரைகள் அடங்கியுள்ள அமாத்திரை சொரூபமென்றும், மௌனமந்திரமென்றும்,

அஜபையென்றும், ஜபியாமல் ஜபித்தலென்றும், பஞ்சாக்ஷராதி ஸர்வ மந்திரங்களின் ஸாரமான அத்வைத மந்திரமென்றும் கூறப்படும். பிரணவத்தின் இவ்வித யதார்த்த அனுபவம் லித்திப்பதற்கே, முந்திப் பிரத்தியாகாரத்தில் மனோமாத்திரம் ஜபிக்கக் கூறியிருக்கிறது.

4. தியானத்தில், “கைலாயம், வைகுண்டம், பரமபதம் முதலனவாய்ச் சொல்லப்பட்ட அஷ்டதளத்தோடு கூடிய, ஸர்வாத்மகமான, ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியில் அங்குஷ்டமாத்திர பரிமாணமாய், மின்னலைப்போல்காந்தியுள்ளதாய், தீபஜ்வலை போலும் பிரகாசிக்கும் அவ்வஸ்துவைத் தியானித்து, அமிருதத்துவத்தைப் புருஷன் அடைகிறான்.” என்னும் சுருதிவாக்கியப்படியே தியானிக்கச் சொன்னதில், தான்வேறு, அதுவேறு என்னும் பேத புத்தியும், பின்னத்தியானமும், வஸ்துவில் பரிச்சின்ன புத்தியும், ஏகதேச புத்தியும், உண்டானதாய்த் தோற்றியபடியால், அவைகளை நீக்க, அந்த ஜ்வாலாகாரமே அஹம் அஹமென்று ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கும் நானாகிய ஆத்மசொரூப மாதலால், அன்னியமாய்ப் பாவித்தலின்றி, தன்மயமாய்ப் பாவிக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னதால், வாக்கியங்களில் சமுசயம் தேவையில்லை. ஸர்வதியானங்களிலும் கடைசியிற் சொன்ன ஆத்மத்தியானமே சிரேஷ்டம். அது லித்தியானால் மற்றவை தேவையில்லை; மற்ற தியானங்களும் இதில் அந்தர்ப்பூத மானபடியாற்றான். இது லித்திப்பதற்காகவே மற்றவைகளும் சொல்லப்பட்டன. மனப்பரிபாகத்துக்குத் தக்க தியானத்தை அனுஷ்டிக்கலாம். தியான மார்க்கங்கள் பேதமாய்த் தோன்றினாலும் முடிவில் ஒன்றாகவே முடியும். அதைப்பற்றிச் சங்கிக்கத் தேவையில்லை. “தன்னை அறிதலே கடவுளை அறிவ

தாகும். தியானிக்கும் தன்னை (தன் சொருபத்தை) அறியாமல், இதரமாய்த் தெய்வ மிருக்கிறதென் றெண்ணித் தியானிப்பது, தன்னிழலைக் காலால் அளப்பதற்குச் சமானமாம் ; அளக்க அளக்கத் தூரமாய்ப் போய்க் கொண்டிருப்பதுபோல.” என்றே சுகுதிகள் சொல்லுவதால், தானாகின்ற ஆத்மத்தியானமே கிரேஷ்டம் ; ஆத்மாவே ஸர்வ தேவாத்மகவஸ்து வானபடியால்.

X. ஞானாஷ்டாங்கம்.

அவதாரிகை.

இதில், அனைத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்த்தலாகிய “ஏக மேவாத்வைதம் பிரஹ்மாஹம்” என்னும் பாவனையால் ஆத்மனாகூர்த்தகாரம் அடையும் ஞானமார்க்கம் சொல்லப்படுகிறது.

1. ஞானாஷ்டாங்கத்தின் இமயநிமயங்களைப் பற்றி இங்கு கூறின் விரிவாகும். பிரானாயாமத்தின் ரேசகமானது, தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தின் நாமம் ரூபமென்னும் இரண்டு அமிசங்களையும் வெளிவிடுதலாம். பூரகமாவது, அவைகளில் அனுஸ்யூதமாயிருக்கிற சத்து, சித்து, ஆனந்தாயிசங்களை கிரகித்தலாம். சும்பகமாவது அங்ஙனம் கிரகித்த அமிசங்களை உள்ளிருத்தலாம். பிரத்தியாகாரமாவது, முன்னீக்கிய நாமரூபங்கள் மனதிற்கலவாமற்காத்ந்தலும் ; தாரணையாவது, பூரித்த அஸ்தி, பாதி, பிரிய, சச்சிதானந்தாமிசமே தானாகிய ஆத்ம சொருப மென்று, மனதை வெளி நாடாது ஹிருதயத்தில் இருத்தலும் ; தியானமாவது, முற்கூறியபடி நாம ரூபமான பஞ்சகோசாத்மக பிணதேகத்தை நாமல்லவென்று அப்படியே இருத்தி நானாரென்று விசாரிக்க, தான்தானாய், நான் நான் என்று ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கும் அஹம் சொருபமாய் இடைவிடாதிருத்தலுமாம்.

இவ்விதப் பிராணயமாதிகட்கு ஆசனாதி நியமம் வேண்டுவ தின்று. என்கிருந்தாலும், எப்போதாகிலும் செய்யலாம். எவ்விதத்தாலும் மனதை ஹிருதயத்தில் ஆத்ம சொரூப மாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் தெய்வத்தினிடத் தில் நிறுத்தி, அவனை மறவாதிருக்கவேண்டியதே முக்கிய தாற்பரியம்; மறதியே ஸர்வ அனர்த்தங்கட்கும் மூல மென்றும், அதுவே முமுக்ஷுவுக்குக் காலனென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவதால். முதற்சொன்ன பிராண யாமம் அனாவசியமாவென்றால், அவசியமே. முதலாவது அப்பியாச காலத்திலும், இரண்டாவது எப்போதும் செய்யச் சகாயமாயிருப்பதால். மறவாதிருத்தல், பிராண யாமம் இவ்விரண்டின் தாற்பரியமும் மனதை ஹிருதயத் தில் நிறுத்துவதே. ஆகையால், எதுகாலபரியந்தம் மனமானது கேவல கும்பகத்தால், அல்லது விசாரத்தால், ஹிருதயத்தில் அடங்கவில்லையோ, அதுபரியந்தமே ரேசக பூரகம் முதலியவை அவசியம்; அப்பால் அனாவசியம். கேவல கும்பகமாவது ரேசக பூரகமின்றியே பிராணனை ஹிருதயத்தில் அடக்கக்கூடிய தன்மை. யோகம், ஞான மாகிய இரண்டில் தனக்குப் பிரியமாய்த் தோற்றுவதை யாவது அல்லது, இரண்டையுமாவது சமயோசிதமாய் அனுசரிக்கலாம்.

2. மனோநாசமே மோக்ஷ மாதலால், ஸர்வ சாஸ்தி ரங்களின் தாற்பரியமும் மனதை அடக்குவதிலேயே. யோகம் ஞான மாகிய இரண்டும் மனோநாசத்தின் முக்கிய ஸாதனங்கள். யோகமென்பது பிராண பந்தனம். ஞானமென்பது அனைத்தையும் வஸ்து மயமாய்ப் பார்த் தல்; அதாவது, “எகமேவாத்வைதம்பிரஹ்மஹம்” என்னும் பாவம். அவரவர் கர்மானுசாரம், இரண்டி லொன்று சுகமாய்த் தோன்றும். முரட்டு மாட்டுக்குப்

புல்லைக் காட்டித் தடவி வசப்படுத்துவதுபோல ஞானமும், அடித்துக் கட்டுவதுபோல யோகமுமென்றே அறிஞர் கூறுவர். முக்கிய அதிகாரிகள் வேதாந்த விசாரத்தால் வஸ்துநிச்சய மறிந்து, தன்னையும் ஸர்வத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்ப்பதாலும்; சில மத்திம அதிகாரிகள் கேவலகும்பகத்தோடு மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நெடுநாள் வஸ்துவைத் தியானிப்பதாலும்; சில மந்த அதிகாரிகள் பிராணாயாமம் முதலியவைகளாற் கிரமமாக மேற்படி நிலையை அடைவதாலும் மனதை அடக்கிக் கதிபெறுவார்கள். இக்கருத்தைப் பற்றியே, மனதை அடக்கும் யோகத்தை ஞானஷ்டாங்கம், யோகாஷ்டாங்கமென இரண்டாய் வகுத்திருக்கின்றனர். பிராணாயாமம் கேவலகும்பகம் வித்திக்கும் வரையிற் செய்தாற்போதும். அல்லாவிட்டால் ரேசகபூரகங்கள் இல்லாமல், கேவலகும்பத்தையே மெதுவாய் விசாரத்தோடும் அப்பியவித்து, மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நிரந்தரத்தியானரூப பக்தியால், ஸமாதி ஸாக்ஷாத்காரணகளை அடையலாம். சகசமாய்விட்டால், வியவகார காலம் போக, மற்றக் காலங்களெல்லாம் அனுஷ்டிக்கலாம். இடமும் தேடவேண்டியதில்லை. எது செளகரியமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதை அனுஷ்டிக்கலாம். மனம் கிரமமாக அடங்கினால் மற்ற விஷயங்கள் இருந்தாலும் போனாலும் அக்கரையில்லை. கீதையில், பகவானும் யோகிகளைக் காட்டிலும் பக்தன் சிரேஷ்டனென்றும், மோக்ஷ காரண சாமக்கிரியானது ஸ்வஸ்வரூபமான ஆத்மானுசந்தானரூப பக்தியேயென்றும் சொல்லியிருப்பதால், எப்படியாவது நிரந்தரமும் மனதை அவரிடத்திலேயே இருத்திவிடும் தீரம் பெற்றுவிட்டால், மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிப் பயப்படுவானேன்?

XI. சந்நியாசம்.

அவதாரிகை.

இதில் ஸங்கற்பத்தியாகமே சந்நியாசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

நானென்னும் ஸங்கற்பத் தியாகமே சந்நியாசமன்றி வெளிவிஷயங்களை விடுவதல்ல. இந்த சந்நியாசமுள்ளவன் ஏகாங்கியானாலும், அபார சம்சாரத்தில் இருந்தாலும், அவனுக்கு இரண்டும் ஒன்றாகவே தோன்றும். உதாரணமாக “வேறுவிஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தியிருக்கும்போது, பக்கத்திலுள்ளது தோன்றாததுபோல, ஞானி எவ்வளவுவியவகாரங்கள் செய்யினும், நான் என்பது உண்டாகாமல், தன்னிடத்தில் மனதிருப்பதால், ஒன்றும் செய்யாதவனேயாம் தானசையாமல் படுத்திருந்தும் கனவில் தலைமூய் விழுவதாய்க் காண்பதுபோல, அஞ்ஞானி (நான் என்பதறாதவன்) ஏகாந்தனாய், ஸதா நிஷ்டையிலிருந்தாலும், ஸர்வ வியவகாரங்களும் செய்தவனேயாவன்.” என்று வலிஷ்ட வாக்கியம்.

XII. முடிவு.

ஸாத்வீக ஆகார முட்கொண்டு, திடமுயற்சியுடன் ஸர்வானர்த்தத்துக்கும் ஹேதுவான நானென்னும் மனோவியாபாரத்தை நீக்கிவிடுவது நம்மால் இயன்ற காரியம். நான் என்பதை யன்றி நினைப்பும், நினைப்பை யன்றிப் பிரமையுமுண்டாகுமா? ஆகலின்,

ஆன்மத் தியான மனவரதஞ் செய்துநீ
மேன்மையாம் வீட்டின்ப மேவு.

இதுவே யிந்நூற் கருத்து.

விசாரசங்கிரகம்

முற்றிற்று

ஓம்

ஸ்ரீரமணபரமாத்மநே நம :

உபதேசமஞ்சரி

மங்கலம்.

நேரிசைவேண்பா.

ஆக்கலா தித்தொழில்க ளாற்றியுமெ ளத்தணையுந்
தாக்கிலா துள்ளதனைத் தந்துயிரைக் - காக்குஞ்
சுகரமணன் வாக்கைத் தொகுத்திடற் கன்னோன்
றுகளறுநற் றுளே துணை.

நான்மகிமை.

1. ஸ்ரீ அநாதி அகண்ட சச்சிதானந்த பரப்ரஹ்மமே
தாமாய் விளங்கும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளுடைய
செவ்விய பாதாம்புயங்களைத் திரிகரணங்களாலும்
பணிந்து, அன்னருடைய திவ்யோபதேச மணிமலர்களை,
வித்துவான்களால் விரும்பத்தக்க உத்தமவதிகாரிகளான
முழுக்ஷுக்க ளணிந் துயர்வெய்தற் பொருட்டு 'உப
தேச மஞ்சரி' என்னும் மிந்நூலாக அணிபெறச் செய்
கின்றேன்.

2. எம் மகாபுருடருடைய எவ் வுபதேச வாக்கியங்
களால் அடியேனுடைய சந்தேக விபரீதங்க ளனைத்தும்
ஆதித்தன்முன் அந்தகாரமென ஒருங்கொழிந்தனவோ,
அம் மகாபுருடரான ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது அவ்வமுத
மொழிகளின் சாரசங்கிரகமே இந்நூலின் வடிவாம்.

3. சர்வ வேதாசமங்களின் சிரமாகவும் அகமாகவும் விளங்குவ தெதுவோ அந்த நித்திய ப்ரஹ்மமே இந்நூலின் பொருளாம்.

4. எல்லா வுபநிடதங்களாலும் புகழப்படும் மேன்மை பொருந்திய ப்ரஹ்மவித்துக்களா லடையத் தகுந்த வுயர்நலனெதுவோ ஒப்புயர்வறும் புருடசாக்ஷாத் காரமான அந்த ஆன்மசித்தியே இந்நூலின் பரமப்பிரயோசனமாம்.

நூல்.

உபதேசப்பிரகரணம்.

1. சந்த்ருவியல் யாது?

சோருபத்திற் றிரநிலையுடைமை, அபேத திருஷ்டியுடைமை, எப்போதும் எவ்விடத்தும் எக்காரணத்தாலுங் கலங்காத தீரமுடைமை யாதியவாம்.

2. சந்தீடவியல் யாது?

துக்கநிவிருத்தி சுகப்ராப்திகளில் அளவற்ற விருப்பம் மற்றெவ்வகைப் பேற்றினும் அத்தியந்த வெறுப்பு முடைமை.

3. உபதேசவியல் யாது?

* உபதேசமென்பதற்குப் பொருள் 'சமீப இடம்' என்பதாம். அதாவது சத்து சித்து ஆரந்தமென்னு மிலக்கணங்கள் எதனைப் பிரதிபாதிக்கின்றனவோ அவ் விலக்கியப் பொருளாகிய குரு, (தனது ஸ்வபாவ) நிலையினின்றும் பிரிவுற்று சதா விடயபரிணாமங்களடைந்து சுகதுக்கங்களா லடிபட்டுத் தளர்வெய்தும் ஜீவனாகிய சீடனை

* உபதேசம் - உப + தேசம்; உப - சமீபம், தேசம் - இடம்.

அங்ஙன மகலவொட்டாது எப்போதுந் தன்னிலையி லபேதமாகப் பொருந்தச் செய்தல்.

மற்றும் 'சேய்மைப் பொருளை யண்மையிற் காட் டல்' என்பதும் பொருந்தும். அதாவது எது தூரமாகவும் தன்னி லன்னியமாகவும் உள்ளதெனச் சீடனாற் கருதப் படுகின்றதோ அந்த ப்ரஹ்மம் சமீபமாகவும் அனன்னிய மாகவும் உள்ளதென்பதை யுணர்த்தலாம்.

4. குருநிலையென்ப தான்மநிலையே யெனின், எத்தகைய மேலான பண்டிதனாயினும் அணிமாவாதி பெற்ற சித்தனாயினும் குருகடாக்ஷத்தாலன்றி ஆன்மசித்தி பெறக்கூடாதென்ற சித்தாந்தத்தி னிரகசியம் யாது?

பாரமார்த்திகத்தில் குருநிலையென்பது தன் (ஆன்ம) நிலையே யெனினும், அஞ்ஞானத்தால் ஜீவத்வ மடைந் துள்ள வான்மாவுக்கு குருகடாக்ஷத்தா லன்றி ஸ்வபாவ நிலை விளங்க லரிதாகலான் அங்ஙனங் கூறப்படுகிறது.

சற்குரு சார்ந்திய பலத்தாலேயே சகல விருத்திகளு மடங்கி நின்றலும், கல்விக்கடலைக் கரைகண்டனமென்றி று மாந்துள்ளா னொருவனையும், செயற்கரியனவுஞ் செய்ய வல்லேமென் றிறுமாந்துள்ளா னொருவனையும், முறையே கலையனைத்து மொருங்கு கற்ற நின்னைக் கற்றனையோ? அருஞ்செயலு மாற்றவல்ல நின்னைக் கண்டனையோ? என வினவின் தலை குனிந்து வாளாவிருத்தலுமே, முறையே குருவதுக்கரகத்தாலேயே தன்னை யறிதல் கூடுமெனற்கும் வேறெத்தகைய சாமர்த்தியங்களாலும் அது கூடாதெனற் கும் போதிய சான்றாகும்.

5. குருவங்க்ரஹவியல் யாது?

அது மனவாக்குகட் கடங்கியதன்று

6. அங்ஙனமாயின் சீடன் குருவருளாற் றன தேதார்த்த நிலையை யறிகிறுனென லெங்ஙனம்?

அது யாளை சிம்ம சொப்பனத்தால் ஜாக்கிரம் பெறு தலை யொக்கும். எங்ஙனம் சிங்க தரிசனமாத்திரத்தா லேயே யாளை உறக்கத்தினின்று விழிப்புறுகின்றதோ அங்ஙனமே குருவின் கிருபா வீக்ஷண்ய மாத்திரத்தா லேயே சீடனும் அஞ்ஞான வறக்கத்தினின்று மெய்ஞ் ஞான விழிப்புறுதல் நிச்சயம்.

7. சர்வேச்வர சோருபமே சற்குரு சோருப மென்பத னுண்மை யாது?

எந்த ஜீவன் மெய்ஞ்ஞான நிலை அல்லது ஈச்வர பதத்தை விரும்பி சர்வதா பக்தி செய்கிறதோ அந்த ஜீவனுக்கு சாக்ஷியாகவும் அனன்னியனாகவுமுள்ள சர் வேச்வரனே அந்த பக்தியின் பரிபாக நிலையில் இயல்பா கத் தனக்குள்ள சத்துசித்து ஆனந்தமென்னும் மூன்றம் சங்களோடு கருணையால் நாமரூபமென்னும் மற்றிரண்டம் சங்களுங்கொண்டு மனிதனாய் வெளிவந்து அநுக்ரஹ வாயிலாக ஜீவனைத் தன்மயமாக்கிக் கொள்ளல் சித்தாந்த மாகலான் குருவை ஈஸ்வரனாகக் கூறுதல் பரமார்த்தமே.

8. குருவின்றியே சில பேரியோர்கள் அறிவறிந் தமை தற்குக் காரணம் யரது?

சில பக்குவிகளுக்கு அவ்வீசன் அறிவுக் கறிவாக நின்று தத்துவத்தை யுணர்த்தலு முண்டு.

9. பக்தி அல்லது சித்தாந்த மார்க்கத்தின் முடி வேது?

திரிகரண சுத்தியுடன் ஆண்டானடிமையாகச் செய்து வரும் நிட்காமபக்தியின் முடிவில் தன்னுடைய செயல்க ளென்பன வெல்லாம் தலைவனுடையவை யாகவே முடி

கின்றன என்ற வுண்மையை உள்ளவாறு னுணர்ந்து சுதந்தர (மமகார) மற்று விளங்கலாம். சைவ சித்தாந்திகள் கூறும் பரபக்தி இறைபணி நின்றல் என்பவற்றுக்கும் பொருளி துவே.

10. ஞானம் அல்லது வேதாந்தமார்க்கத்தின் முடிவேது?

நானென்பது ஈசுவரனையன்றி வேறாகவில்லையென்ற தத்துவமுணர்ந்து கர்தருத்வ (அகங்கார) மற்று விளங்க லாம்.

11. இவ்விரு மார்க்கங்களுக்கு முடிவொன்றே யென்பது எவ்வாறு?

எவ்வாற்றானும் அகங்கார மமகாரங்களி னழிவே வீடாகலானும், அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆச்ர யித்து விளங்கலான் ஒன்றினழிவே மற்றொன்றி னழி வுக்கு ஏதுவாதலானும், மனோவாக்குகட் ககோசரமாகிய மோனநிலை யெய்தற்கு அகங்காரத்தைப் போக்கற்கான ஞானமார்க்கம், மமகாரத்தைப் போக்கற்கான பக்தி மார்க்கம் ஆகிய இவ்விரண்டுள் ஒன்றே போதுமாகலான் பக்தி ஞானமார்க்கங்களுக்கு முடிவொன்றே என்பதற் சம்சயமில்லை.

குறிப்பு:—தானுள்ளவரையில் தலைவனையு மேற்பதே யாவர்க்கு முடன்பாடாம். தற்போதமிழந்த சாயுச்சிய பதத்தை எளிதாகப் பெறவேண்டின் முடிவுவரை இங் னனம் கொள்ளலே தகுதியாம்.

12. தற்போதவியல் யாது?

நான் நானென்னு மகங்காரவடிவ ஜீவனே தற்போத மெனப்படும். சித்தாகிய ஆன்மாவிற்கும் நானென்னு மண்ணமில்லை; ஜடமாகிய தேகத்திற்கும் நானென்னு

முணர்வில்லை. சிற்சடங்களாகிய இவ்விரண்டுக்கு மிடையில்தான் அவாந்தரமாகத் தோன்றி விளங்குவதான இம்மாயாஜீவனே சகல அனர்த்தங்கட்கும் மூலமானதால் எவ்வுபாயத்தாலேனும் இதை நாசமாக்கிவிட்டால் உள்ளது உள்ளபடியே விளங்கும். இதுவே மோக்ஷ மெனப்படுகிறது.

உபதேசப்பிரகரணம்

முற்றும்.

அப்பியாசப்பிரகரணம்.

1. அப்பியாசவியல் யாது?

எவன் ஆன்மசொருபத்தை சாக்ஷாத்கரிக்க முயல்வானோ அவனிலும் அவ்வான்மவஸ்து வேறாக வின்மையானும், அவனுக்கன்னியமாகவுமுயர்வாகவும் அவனடையத்தக்க வஸ்து பிறிதொன்று மின்மையானும், ஆன்மசாக்ஷாத்கார மென்பது தனது சாக்ஷாத்காரமே யாகலானும், முமுகூவானவன் நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்தால் தன்னெதார்த்த நிலையை சந்தேகவிபரீதங்களறத்தெறிந்து எப்போதும் தனது ஸ்வபாவஸ்திதியினின்று மாறாதிருத்தலே ஞானப்பியாச மெனப்படுவதாம். ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரத்துக்குக் கருவி யெனப்படும் விசாரமிதுவே.

2. இந்த விசாரமார்க்கம் எல்லா அதிகாரிகளாலும் அநுஷ்டித்தற் கியலுமா?

பக்குவர்க்கே யியலும், ஏனையோர் தத்தம் மன நிலைக்குரிய சாதனங்களிற் பழகவேண்டும்.

3. இதர சாதனங்கள் எவை?

துதி, ஜபம், தியானம், யோகம், ஞானமாதியவாம்

க. துதி:— ஈசுவரனையுள்ளருகி வாயாரப் புகழ்ந்து பாடுதல்.

உ. ஜபம்:—மூர்த்திகளின் நாமங்களையேனும், புரிதமான பிரணவம் முதலிய மந்திரங்களையேனும் வாயை விட்டோ, வாக்குள்ளேயோ உச்சரிப்பதாம்.

துதி, ஜபம் ஆகிய இவ்விரு சாதனங்களிலும் மனம் சில சமயம் குவிர்தும் சிலசமயம் விரிந்துமிருக்கும். இந்நிலையினர்க்கு மனதின் சலனம் எளிதில் விளங்காது.

ங. தியானம்:—மனதையே வாயாகக் கொண்டு உச்சரிக்கும் ஜபமும் பாவனைகளுமாம். இதில் மனதின் நிலை எளிதிற்புலனாகும். எங்ஙனமெனின், மனம் ஏக காலத்தில் குவிதலையும் விரிதலையும் மடையாது. தியானத்திலிருக்கும் போது விடயங்களிலும், விடயங்களிலிருக்கும்போது தியானத்திலும் பிரவிருத்திப்பதில்லை. ஆகவே இந்நிலையிலுள்ளோர் அப்போதைக்கப்போது மனதின் சலனங்களை எளிதிலுணர்ந்து இதர சிந்தனைகளினின்று உடனுக்குடன் தடுத்து மனதைத் தியானத்தில் நிறுத்தக்கூடும். தியானத்தின் பரிபாகஸ்திதியே ததாகாரநிலையாகும்.

தியானமென்பது மனமுதிக்குமிடத்தில் அதிசூக்ச்மமாக நடப்பதால் அங்கு மனதின் தோற்றவொடுக்கங்கள் உடனுக்குடன் தெரிவாத லரிதன்று.

ச. யோகம்:—சுவாஸத்திற்கும் மனத்திற்கும் உற்பத்திஸ்தான மொன்றே யாகலானும், இவ்விரண்டிலேதேனு மொன்றொடுங்கின் மற்றதும் முயற்சியின்றியே யொடுங்கு மாகலானும், பிராணயாம முதலிய சாதனங்களாலுண்டாகும் பிராணலய வாயிலாக மனோலய முண்டாகச் செய்யும் பழக்கமாம்.

யோகிகள் ஸஹஸ்ராரமுதலிய லக்ஷ்யங்களில் மனதையெய்தக்கச்செய்து எவ்வளவுகாலம் வேண்டு

மானாலும் தேக ஸ்மரணையின்றி யிருப்பார். உள்ளவரையில் ஓர்வித சுகத்தில் மூழ்கி யிருந்ததாகவே தோன்றும். என்றாலும், லயித்த மனம் வெளிப்படும்போது வ்யவகாரத்தை யடையுமாகலான் பஹிர்முகப்படுத்தோறும் அதைத் தியானம், விசார முதலிய யாதானுமோர் சாதனத்திற் பழக்கிவந்தால் முடிவில் லயித்தலும் மீளலுமில்லா நிலையினையடையும்.

நு. ஞானம்.—நிரந்தரம் அப் ப ய சி க் க ப் ப டு ம் தியானம் அல்லது விசாரத்தால் மனதை ஆன்மகாரமடையச் செய்வதான மனோநாசமாம். மனோநாசமே சர்வமுயற்சிகளும் முடிந்த நிலையாம். இந்நிலையினர் எச்சமயத்தும் தமது நிலையினின்று நழுவார். மோனமென்பதும் சும்மாவிருத்த லென்பதும் இந்நிலையே.

குறிப்பு:—1. சி த் த வ ரு மை ப் ப ர ட டை தற் பொருட்டே சர்வ சாதனங்களும் அதுஷ்டிக்கப்படுகின்றன. ஏனெனில் நினைத்தல், மறத்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், பற்றல், விடல் என்பவாதி ய வ்யவகாரங்களனைத்தும் மனோவிகாரங்களே யாகலான், அவையனைத்தும் தன்னிலையாகா. கேவல நிர்விகார இருப்பு மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவமாகும். இங்ஙனம் தனதுண்மையைத் தெரிந்து தானாயிருத்தலையே பந்தநிலிருத்தி யென்றும் கிரந்திநாச மென்றும் சொல்லுகின்றனர். சித்தோபசாந்தி வடிவ இந்நிலை திடப்படுகிறவரையில் ‘தன்னை விடாதிருத்தல்,’ ‘மனதை மற்ற நினைவுகளாற்கெடாதிருத்தல்’ ஆகிய இவ்விரண்டுமே சாதகர்க்குரிய இன்றியமையாத சாதனங்களாம்.

2. மனோபல மெய்தற்குரிய சாதனங்கள் அளவற்றனவாயுள்ளன வெனினும் அவையனைத்தும் ஒரு முடிவையே யடைகின்றன. எங்ஙனமெனின் யார் யார் எந்

தெந்த லக்ஷ்யங்களில் மனதை யொருமுகப்படுத்துகின்றனரோ, தியான முடிவில் மனம் சர்வகற்பனைகளும் நாசமாகப்பெற்று அந்தந்த லக்ஷ்யங்கள் மாத்திரமாகவே சேடிக்கக்காண்டலா லென்க. இதுவே தியானசித்தியாம். விசாரசீலர் விசாரத்தினுற் சேடித்த மனதை ப்ரஹ்ம மென்றறிகின்றனர். தியானசீலர் தியானத்தினுற் சேடித்த மனதை தியானலக்ஷ்யமாயறிகின்றனர். இரண்டுக்கும் பலமொன்றே யாகலான் எந்த சாதனையிலேனும் முடிவு வரை இடையறாது முயல்வதே முமுக்ஷுக்களின் கடனும்.

4. சும்மாவிருக்கை யென்பது முயற்சியுள்ள நிலையா? முயற்சி யற்ற நிலையா?

அது முயற்சியற்றதோர் சோம்பல் நிலையன்று. வெளி முகத்தில் முயற்சிகளென்று சொல்லப்படுகிற உலக வ்யவகாரங்க ளவ்வளவும் பரிச்சின்ன மனத்தாலும் இடைவிட்டும் செய்யப்படுகின்றனவே. அகமுகத்தில் சும்மாவிருக்கை யென்னும் ஆன்ம வ்யவகாரமோ முழுமனத்துடனும் இடையின்றியும் செய்யப்படும் பூர்ண முயற்சியாகும்.

வேறெவ்வகையானும் நாசமாகாத மாயையானது முழுமுயற்சி யென்னும் இம்மோனத்தாற்றான் நாசமாக்கப்படுகிறது.

5. மாயையியல் யாது?

எங்கும் எப்போதும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்து ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதான ஆன்மா வென்னும் உள்ள பொருளை இல்லாத பொருளாகவும், எப்போதும் எவ்விடத்தும் அபாவமென்று நிர்ணயிக்கப்படுகின்ற ஜக ஜீவ பரமென்னும் இல்லாத

பொருள்களை உள்ள பொருள்களாகவும் நினைக்கச் செய்கிறதெதுவோ அதுவே மாயையாம்.

6. ஆன்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் விளங்குவதானால் அது மற்ற வுலக வஸ்துக்கள் போன்று எல்லோராலும் சாமானியமாய் அறியப் படாமலிருப்பதேன்?

எங்கெங்கே எவ்வெப் பொருள்கள் அறியப்பட்டாலும் ஆன்மா அங்கங்கும் அவ்வப் பொருள்களாகத் தன்னையே யறிந்ததாகும். ஏனென்றால், அறிவு அல்லது விளக்க மென்பது ஆன்மசத்தியே யாம். ஆன்மா வொன்றே சேதனப்பொருள். ஆன்மாவுக் கன்னியமான தோர் பொருளே யில்லை. உண்டெனின் அவையாவும் அசேதனப் பொருள்களே யாகலான் அவை ஸ்வயமாகப் பிரகாசிக்கவோ, தமக்குள் பரஸ்பரம் அறியவோ அறிபடவோ இயலா. ஆன்மா தன்னெதார்த்தத்தை இப்படி யறிந்துகொள்ளாத தோஷத்தாலேயே ஜீவஸ்வ ரூபமாய்ப் பிறவிக்கடலில் மூழ்கித் தத்தளிக்கிறது.

7. ஈச்வரன் ஸர்வவியாபகனாயினும், 'அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கல்' என்பதாதி ய வாக்கியங்களால், ஈச்வரனை யறிதல் அவனருளாலேயே கூடு மென்பது பெறப்படலான் ஈச்வராங்குரஹ மின்றி ஜீவன் தன் முயற்சியால் ஆன்மா ஸாக்ஷாத்காரம் பெறலெங்ஙனம்?

ஈச்வரன் என்பதற்கு ஆன்மாவும், அநுக்ரஹ மென்பதற்குப் பிரசன்ன மதாவது விளக்கமும் பொருளாகலான் ஈச்வரன் விளங்காததோர் காலமேயில்லை. உலகெங்கும் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியவிளக்கம் கூகையென்னும் பக்ஷிக்குத் தோன்றாதது

அப்பகூழியின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி சூரியனின் தோஷமாகுமா? அங்ஙனமே, ஸ்தோதயமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆன்ம விளக்கமும் மருளர்க்குத் தோன்றாதது அன்னாரின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி ஆன்மாவின் தோஷமாகுமா? அதுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாயிருத்தலாற்றான் ஈச்வரனுக்குத் திருவருள் எனறதோர் பெயரும் பிரசித்தமாய் வழங்கப்படுகிறது. ஆகவே, நிரந்தரம் அதுக்ரஹத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய ஈச்வரனுக்கு அதுக்ரஹம் செய்வது என்பதோர் வேலையுமில்லை; அதுக்ரஹித்தற்கென ஓர் காலமுமில்லை.

8. தேகத்தில் ஆன்மநிலைக்குரிய ஸ்தானமெது?

வலதுமார்பகத்துள்ள ஹ்ருதய ஸ்தானம் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படும். இதற்கதுபவம் என்னை யெனின், தமது இருப்பைப் பிறர்முன் கூறுங்கால் வலது மார்பகத்தைச் சுட்டியே 'நான்' என்றுரைப்பது எவர்க்கு மியல்பாம். ஒரு சிலர் ஸஹஸ்ராரமே ஆன்மஸ்தானமென்கின்றனர். அங்ஙனமாயின் நித்திரை மயக்கமாதிய காலங்களில் தலைசோர்தல் கூடாது.

9. ஹ்ருதயத்தின் ஸ்வரூபம் யாது?

ஹ்ருதயத்தைப்பற்றி வர்ணிக்கும் சுருதிகள்,

“இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள் நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம

மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்.”

(மொழிபெயர்ப்பு - உள்ளது நாற்பது, அனுபந்தம்)

எனக்கூறினும் பரமார்த்தத்தில் ஹ்ருதயமென்ற சொற்
குப் பொருள் ஆன்மாவே. அது சத்து சித்து ஆனந்தம்
நித்தியம் பூரணம் என்னு மிலக்கணங்களால் வ்யவஹரிக்
கப்படுவதால், அதற்கு உள்வெளி, கீழ்மேல் என்பவாதிய
அங்கங்கள் கிடையா. சர்வ நினைவுகளும் எவ்விடத்
தொடுங்குகின்றனவோ அந்நிச்சலமான இடமே ஆன்ம
நிலை யெனப்படும். அதன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளவாறு
ணர்ந்து நிற்குங்கால் அது தேகத்திற் குள்ளிலோ புறம்
பிலோ என்பதாதிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு அங்கு இடமில்லை.

10. புறத்தில் விடயசங்கங்களில்லாத காலத்தும் அகத்தில்
மனதின் கண் பலவிடயங்கள் தோன்றற்குக் காரணம்
யாது?

அவையனைத்தும் பூர்வஸம்ஸ்காரங்களாம். நிச்சல
மான இருப்புமாத்திர தன் ஸ்வபாவ ஸ்திதியை விட்டு
எதிரிட்டறியும் ஜீவவறிவிற்கே அவை புலனாகின்றன.
எங்கெங்கே ஏதேது தோன்றினாலும் அங்கங்கும் ‘இவற்
றைக் காண்பவன் யார்’ என்று விசாரித்தால் அவை
யங்கங்கே நாசமுறும்.

11. சுழுத்தி, சமாதி முதலிய காலங்களி லில்லாத திரிபுடி
கள் ஆன்மாவிற்கு கற்பனையாத லெங்நுனம்?

ஆன்மாவினின்று, முறையே

க. சிதாபாசம் அதாவது ஓர்விதத் தெளிவு,

உ. ஜீவன் (சிதாபாசன்) அதாவது காண்பான் அல்
லது முதல் விருத்தி,

௩. காட்சி அதாவது உலகம் ஆகியன ஒன்றன்பின் னொன்றாய்த் தோன்றுகின்றன.

12. ஆன்மா அறிவறியாமைக ளற்றதாயிருக்க, அது உணர்வு வடிவாய்த் தேகமுழுதும் வியாபிக்கிற தேன்பதும், கரணேந்திரியங்கட்குச் சேதநத்வங் கொடுக்கிற தேன் பது மெவ்வாறு?

தேகமுழுமையும் பரவியுள்ள பல நுண்ணிய நாடிக ளுடைய மூலத்திற்கும் ஆன்ம நிலைக்கும் சம்பந்தமுண் டென்றும், இதுவே ஹிருதயக்ரந்தி யென்றும், தத்துவ ஞானத்தால் இக்கிரந்தி பேதிக்கப்படும் வரையில் சிற் சட சம்பந்தங்களிருக்குமென்றும், அதிருக்ஷ்மமானதும் கண்ணுக்குத் தெரியாததுமான மின்சாரசக்தி தந்திகளின் வழியாகச் சென்று பற்பல வற்புத காரியங்களைச் செய்வது போன்று ஆன்மசக்தியும் நாடிகளின் வழியாகச் சென்று தேக முழுமையும் வியாபித்து கரணேந்திரியங்கட்கு அறிவைக் கொடுக்கிறதென்றும், இக்கட்டு அவிழ்க்கப் பட்டால் ஆன்மா யாதொரு விசேடமுமின்றி எப்போ தும் இருந்தபடியே யிருக்குமென்றும் பெரியோர் கூறு கின்றனர்.

13. சாமான்ய ஞானவடிவஆன்ம சைதன்யத்திற்கும்விசேட ஞானவடிவ திரிபுடிகட்கும்சம்பந்த முண்டாவதேப்படி?

இஃதொருவாறு பயாஸ்கோப் (cinema) என்னும் விநோதக் காட்சியின் நிகழ்வினை யொக்கும். எங்ஙன மெனின் :—

திருஷ்டாந்தத்தில்

தாஷ்டாந்தத்தில்

க. உள்ளிருக்கும் தீபத்திற் ஆன்மாவிற்கும்,

கும்

- உ. தீபத்தை சமீபித்திருக் ஆன்மாவை சமீபித்திருக்
கும் பூதக்கண்ணாடிக்கும் கும் ஸத்வகுண மனத்திற்
கும்,
- ங. சித்திரத் திரள் களி ன் குக்கும் நினைவுகளின் கோ
கோவையே வடிவான வையே வடிவான வாச
நாடாவிிற்கும் னைத் தொகுதிக்கும்,
- ச. கண்ணாடி, அதிற்றேன் மனம், அதிற்றேன்றும் பிர
றும் பிரகாசம், தீபம் காசம், ஆன்மா ஆகிய
ஆகிய விம்மூன்றுஞ் சேர்ந்த
சேர்ந்த கண்ணாடிப் பிர காண்பானல்லதுஜீவனுக்
காசத்திற்கும். கும்,
- ரு. கண்ணாடியினின்று வெ மனத்தினின்று வெளிப்
ளிப்பட்டுத் திரையிற் பட்டுஇந்திரியவாயிலாகப்
றேன்றும் தீபப்பிரகா பிரபஞ்சத்திற் றேன்றும்
சத்திற்கும். ஆன்மப்பிரகாசத்திற்கும்,
- சு. திரை வெளிச்சத்திற்றே பிரபஞ்சவெளிச்சத்திற்றே
ன்றும் நாநாவிசித்திர ன்றும் நாநாவித நாம
ரூபங்கட்கும் ரூப திருசிய பதார்த்தங்
கட்கும்,
- எ. நாடாவையிழுக்கும் யந் வாசனைகளைத் தோற்றுவிக்
திரத்திற்கும் கும் ஈசுவரநியதிக்கும்

சமானங் கொள்ளப்படும்.

கண்ணாடி வழியாய் சித்திரக்கோவைகள் வடிவான
நாடா விளங்கும்வரை திரையிலும் தோற்றங்கள் விளங்கல்
போன்று அந்தக்கரணத்தில் வாசனைகளுள்ளவரை ஜாக்ர
ஸ்வப்நங்களில் ஜீவனுக்கு திருசியப் பிரபஞ்சங்களுந்

தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணாடி நாடாவினுள்ள திணையத்தையுருவைப் பணையத்தையாகவும் ஒரு கணத்திற் பல வருவங்களையும் தோற்றுவித்தல் போன்று மனமும் அங்குரம்போன்ற வாசனைகளை விருகூழம்போன்றும் நொடிப்போதில் எண்ணிறந்த வுலகங்களையும் தோற்றுவிக்கும். நாடாவின் அபாவகாலத்தில் தோற்றங்களின்றி தீபப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருத்தல் போன்று விருத்திவடிவவாசனையின் அபாவமான சுழுப்தி மூர்ச்சை சமாதியாதிய காலங்களில் திரிபுடிகளின்றி ஆன்மப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். தீபம் கண்ணாடியாதிகளைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான் மாத்திரம் நிர்விகாரியாகவே இருத்தல் போன்று, ஆன்மாவும் சிதாபாசனாதியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான்மாத்திரம் எப்போதும் நிர்விகாரியாகவே யிருக்கிறது.

14. தியானவியல் யாது ?

எவ்வவத்தையினுந் தன்னிலையினின்று சற்றும் நழுவாமலும் தியானத்திலிருக்கிறோமென்ற நினைவுக்குமிடங்கொடாமலும் ததாகாரமாக நின்றலாம். இந்நிலையில் அவஸ்தாபேதங்கள் அற்பமுந் தோன்றாமையால் இங்குள்ள வுறக்கமுந் தியானமென்றே கருதப்படும்.

15. தியானத்திற்கும் சமாதிக்குமுள்ள பேதம் யாது ?

ஸ்வப்ரயத்ந மனோகற்பிதம் தியானமென்றும், அது இல்லாதது சமாதியென்றும் சொல்லப்படும்.

16. தியானத்தில் அவசியம் கவனிக்கப்பட வேண்டிய அம்சங்களாவை?

ஆன்மாவிலுள்ள ஏகாக்கிர நிலையினின்று சற்றும் நழுவாதிருக்க முயற்சித்தலே ஆன்மநிஷ்டனுக் குரிய

முக்கியக் கடனும். நழுவுங்கால் அங்கு தோற்றமாகும் பற்பல மனோமயக் காட்சிகளாகிய ஒளி வெளியாதிய தோற்றங்களை எதிரிட்டறிவதனாலோ, நாதங்களைக் கேட்பதனாலோ, அகத்தேனும் புறத்தேனுந் தோற்றமும் மூர்த்தி தரிசனங்களைப் பொருளென்று மதித்தலாலோ ஏமாந்து தன்னை யிழந்துவிடக் கூடாது. திருசியங்களை யறியும் அறிவே ஸத்யமன்றெனின் அறிபடும் பொருள்களாய் திருசியங்கள் ஸத்யமாத லெங்ஙனம்?

குறிப்பு :—

க. அநாதம் விசாரணைகளிற் போக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் ஆன்ம விசாரணையி லுபயோகித்தால் அதி சீக்கிரத்தில் ஆன்ம ஸாக்ஷாத்காரம் சித்திக்கும்.

உ. மனத்துக்குத் தன்னிலையிற் பிடிப்பேற்படுகிற வரையில் சாதனைக்கு ஏதேனு மொரு பாவனை அத்தியாவசியமாகும். இன்றேல் சகலாவத்தையேனும் கேவலாவத்தையேனும் அடிக்கடி வந்து தாக்கும்.

ங. நிர்க்குணோபாசனை யென்று சொல்லப்படும் ‘சிவோஹம்,’ ‘அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி’ என்றல் முதலிய பாவனைகளிலேயே காலத்தைக் கழித்துவிடாமல் அவற்றால் லடையப்படும் பிரயோசனமான மனோபலம் வாய்க்கப் பெற்ற பின்னர் உள்ளபடியே தன்னைத் தேடும் பழக்கமாகிய விசாரத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ச. எவ்வாற்றாலேனும் ஒரு விருத்திக்குக்கூட இடந் தராதிருத்தலே சாதனைக்குச் சிறப்பாம்.

17. சாதகன் அனுஷ்டித்தற்கான நியமங்களாவை? மிதாகாரம், மித நித்திரை, மித வார்த்தைகள்.

18. எதுகாறும் சாதனை வேண்டும்?

மனம் முயற்சியின்றியே விருத்தியற்ற நிலைமை ஸஹஜமாக அடையும் வரையில் அதாவது அகங்கார மமகாரங்கள் முற்றும் நசிக்கும் வரையில்.

19. ஏகாந்தவாசம் என்பதன் பொருள் யாது?

ஆன்மா வ்யாபகவஸ்து வாகலான் அதற்கு ஏகாந்த வாச மென்று தனியானதோ ரிடமில்லை; விருத்தியற்ற நிலையே ஏகாந்தவாச மெனப்படும்.

20. விவேக வியல் யாது?

ஓர்கா லுண்மை யுணர்ந்தபின் வேறென்றிலும் பிரமை கொள்ளாதிருத்தலே விவேகத்திற் கழகு. பரி பூர்ண ப்ரஹ்மத்தில் அணுவேனும் பேததிருஷ்டி யுள்ள வனுக்கே பீதியுண்டாகிறது. யாவராயினும் தேகபுத்தி யுள்ளவரும் உண்மையை யுணர்ந்தவ ராகார்.

21. ப்ராரப்த வசமாகவே யாவும் நிகழுமெனின் தியானத்திற் கிடையூறுக சம்பவிக்கும் தடைகளைக் கடப்ப தேவ்வாறு?

ப்ராரப்தமென்பது வெளி முகத்திற்கே யொழிய உண்முகத்திற் கன்று. உள்ளபடி தன்னைத் தேடுவோன் எவ்விதத் தடைகளுக்கு மஞ்சான். தடையென்ற நிலைவே பெருந் தடையாம்.

22. சந்நியாசாச்ரமம் ஆன்மநிட்டைக்குரிய இன்றியமை யாத சாதனங்களுள் ஒன்றாகுமா?

தேகப்பற்றை நீக்குவதற்குரிய முயற்சியே ஆன்ம நிட்டைக்கெனப்படுகிறது. தேகப்பற்றை நீக்குவதற்கோ, பக்குவமும் விசாரமுமே காரணமல்லால் ப்ரஹ்மசர்ய முதலிய ஆச்ரமங்கள் காரணமாகா. என்னையெனின்,

பற்று மனத்துள்ளது. ப்ரஹ்மசர்யமாதிய ஆச்ரமச் சின்னங்களோ தேக சம்பந்தமாய் வெளியி லுள்ளன. மனதிலுள்ள பற்றுக்களைத் தேகத்திலுள்ள சின்னங்கள் எப்படித் தவிர்க்கும்? பக்குவ விசாரங்கள் மனதைப் பற்றிய வாகலான் மனதினிடத்தில் அவிசாரத்தால் வந்த பற்றுக்களை அம்மனதின்கட் செய்யப்படும் விசாரத்தா லன்றோ தவிர்த்தல் கூடும். ஆனால் ஸந்யாச ஆச்ரம வொழுக்கங்கள் வைராக்கியத்திற்கும், வைராக்கியம் விசா ரத்திற்கும் முறையே சாதனங்களாகலான் முமுக்ஷுக்க ளாற் கொள்ளப்படும் ஸந்யாச ஆச்ரமம் வைராக்கிய வாயிலாக விசாரத்திற் கொருவாறு சாதனமாமென்று சொல்லலாம். பக்குவமின்றி சன்யாச ஆச்ரமம் மேற் கொண்டு வாணானை வீணாக்குவதிலும் இல்லற வொழுக் கத்தால் எவ்வளவோ பலனுண்டு. மனதை ஆத்மா வாகிய தனதெதார்த்த சொரூபத்திற் பொருந்தச் செய்வ தற்கு சங்கற்ப விகற்ப வடிவ வ்யாபாரங்களாகிய குடும் பத்தினின்று அதனை விலக்குவதே அதாவது மனதி லுள்ள சம்சாரங்களைத் தியாகஞ் செய்தலே ஸந்யாசத் தின் பொருளாம்.

23. கர்த்ருத்வம் அணுவேனுமுள்ள வரையில் ஆத்ம ஞானம் சித்திக்காதேன்பதே நியமமாகலான் கிரு கஸ்தனாகவுள்ள முமுக்ஷுவானவன் கர்த்ருத்வ மின்றியே தனது கடமைகளைச் செவ்வனே முடித்தல் கூடோ?

கர்த்ருத்வத்தைப் பற்றித்தான் காரியம் நடைபெற வேண்டுமென்னும் நியமமில்லாததால், கர்த்தா அல்லது கர்த்ருத்வமின்றிக் கருமம் நடக்குமா என்று சங்கித்தற் கில்லை. கஜானு உத்தியோகஸ்த னொருவன் நாள் முழு

மையும் தனது வேலையைப் பொறுப்புடனும் சிரத்தையுடனும் செய்துகொண்டிருப்பதாய்ப் பிறர் திருஷ்டிக்குத் தோன்றினும், 'இந்த திரவியங்களுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை' என்னும் உதாசீன பாவத்துடன் கர்தருத்வமின்றிய மனத்தனய்த் தன் கருமத்தைச் செவ்வனே செய்து முடித்தல் போன்று இல்லற ஞானியும் ப்ராரப்தானுசாரமாக நிகழும் தனது குடும்ப காரியங்களில் உதாசீன பாவத்துடன் நிமித்தமாத்திரனாயிருந்து கொண்டு பலகாரியங்கள் செய்தல் கூடும். கருமம் ஞானத்திற்கும், ஞானம் கருமத்திற்கும் பரஸ்பரம் தடையாகா.

24. தன்னுடைய தேக போஷணையிலேயே கருத்தின்றிய இல்லறஞானியொருவனால் அன்னான் குடும்பத்திற்கும் குடும்பத்தால் அவனுக்கும் உள்ள பிரயோசனம் யாது?

தன்னுடைய தேக போஷணையில் அற்பமுங் கருத்தின்றியவனாயினும் அப்படிப்பட்ட இல்லற ஞானியினுழைப்பால் அக்குடும்பத்தார் ஜீவிக்கவேண்டிய ப்ராரப்தம் அவனுக்கிருக்குமேல் அவன் ப்ரோபகாரியாயிருத்தலும் கூடும். இல்லற வொழுக்கத்தால் ஞானிக்குப் பிரயோசன முண்டோ வெனின், அவன் ஏற்கெனவே அவ் வில்லற வொழுக்கங்களை சாதனமாகக் கொண்டு எல்லாவித பிரயோஜனங்களின் கூட்டமானதும் மிக மிக மேலானதுமான ஞானப் பிரயோசனத்தால் நிரங்குசதிருப்த னாய்விட்டதால் பின்னர் அவனுக்கு அவ் வில்லற வொழுக்கத்தால் யாதொரு பிரயோசனமும் வேண்டுவதில்லை.

25. சதா பிரவிருத்தி வடிவாகவெயுள்ள இல்லற வொழுக்கங்கட் கிடையே நிவிருத்தியும் உபசாந்தியும் வாய்க் குமா நெங்ஙனம்?

ஞானியின் பிரவிருத்திகள் பரதிருஷ்டியிலுள்ளனவே யன்றி அவன்திருஷ்டியி லின்மையால் அவன் அபார வ்யவ்காரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனுயினும் ஒன்றும் செய்யாதவனாகவே யிருக்கிறான். ஆகவே, அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பிரவிருத்திகளால் நிவிருத்திக்கும் சாந்திக்கும் சிறிதும் தடையில்லை. ஏனெனின் எல்லாதருமங்களும் தன்னை யாச்ரயித்திருக்கின்றனவேயொழிய தானொரு தருமத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கவில்லை யென்ற தத்துவத்தை யறிந்தவனாதலால் அவன், தன்னை யாதாரமாகக் கொண்டு நடக்கும் வ்யவகாரங்கள் அவ்வளவுக்கும் அமைதியுடன் சாக்ஷி மாத்திரனாகவே யிருந்துகொண்டிருப்பான்.

26. ஞானியின் வியவகாரங்களுக்கு ப்ராரப்தமே காரணமாயினும் அவனாற் செய்யப்படுங் கருமங்களின் வாசனைகள் மீண்டும் அவனை யோட்டாவோ?

வாசனைகளனைத்தும் விட்டவனே ஞானியாகலான் கருமங்களிலேயே பற்றின்றிய அவனைக் கரும வாசனைகள் எப்படிப் பற்றும்?

27. ப்ரஹ்மசர்ய மென்பதன் பொருள் யாது?
ப்ரஹ்ம விசாரமே ப்ரஹ்மசர்ய மெனப்படும்.

28. ஆச்ரம முறையி லனுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஹ்மசர்ய வோழுக்கங்கள் ஞானத்துக்கு சாதனமாகுமா?

ஞான சாதனங்களாகக் கூறப்படும் இயம நியமாதிகளவ்வளவும் ப்ரஹ்மசர்ய விரதத்திலடங்கியவே யாகலான் ப்ரஹ்மசாரிகளால் விதிப்படி யனுஷ்டிக்கத்தக்க நல்லொழுக்கங்கள் அவர்களுடைய ஆத்மார்த்த அபிவிருத்திக்கு மிகவும் சாதனமாகவே யிருக்கின்றன.

29. ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாச ஆச்ரமம்
மேற்கொள்ள லாமா ?

அதிகாரிகளுக்கு ப்ரஹ்மசர்ய முதலிய ஆச்ரமக்
கிரமங்கள் அவசியமில்லை. ஸ்வபாவ ஸ்திதி இன்னதென்
றறிந்தவனுக்கு ஆச்ரம பேதங்களைப் பற்றிய திருஷ்டி
யின்மையால் அவனுக்கு எந்த ஆச்ரமமும் சாதகமா
கவோ பாதகமாகவோ தோற்றுவதில்லை.

30. வர்ணாச்ரம தர்மங்களினின்று நழுவுவதால் சாதக
னுக்குப் பழுதுண்டா ?

ஞானாநுஷ்டானமே மற்றெல்லா அநுஷ்டானங்களி
னுடைய பிரயோசன மாகலான், நிரந்தர ஞானாநுஷ
டானமுள்ளவன் எந்த ஆச்ரமத்திலிருந்தாலும் அதற்
குரிய ஒழுக்கங்களை யநுஷ்டித்தே தீரவேண்டுமென்னும்
விதி அவனுக்கில்லை. அப்படிப்பட்டவன் வர்ணாச்ரம
தர்மங்களை வழுவின்றி நடத்தல் லோகோபகாரத்தின்
பொருட்டாம். அவ்வொழுக்கங்களை யநுஷ்டித்தலால்
நயமோ, விட்டுவிடுவதால் நஷ்டமோ அவனுக்கில்லை.

அப்பியாசப்பிரகரணம்

முற்றும்

அநுபவப்பிரகரணம்

1. சிற்சோதி யியல் யாது?

காண்பானுக்குத் தோற்றமாகும்படி நாமரூப வுலகங்க ளவ்வளவையும் உள்ளும் புறம்பும் பிரகாசிப்பிப்பதெதுவோ ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபமான அந்த சச்சித்தாம். அச் சிற்சோதியி னிருப்பு அதனால் விளக்கப்படுகின்ற தோற்றங்களைக் கொண்டே யூகிக்கப்படுகிற தல்லால் தனியாக விடயமாவதில்லை.

2. விஞ்ஞானவியல் யாது?

அலையற்ற கடலெனவும் அசைவற்ற வாகாயமெனவும் சகலவிருத்திகளு மடங்கியுள்ள நிச்சலமான நிலையெதுவோ சாதகனுக்கு விளங்கக்கூடிய சிந்மாத்திர அந்நிலையாம்.

3. ஆனந்தவியல் யாது?

சர்வ வ்யவகாரங்களு மற்றதும் சுழுப்தியைப்போன்றுள்ள துமான அவ் விஞ்ஞான நிலையிலுள்ள சுகா (சாந்தா)நுபவமாம். இதனைக் கேவல நிர்விகற்ப நிலையென்றுங் கூறுவர்.

4. ஆனந்தாதீதவியல் யாது?

வ்யவகாரங்களற்ற சுழுப்தியைப் போன்றுள்ள அந்நிலையினின்று நனவிற் சுழுப்தி நிலைபெற்று மாறாத சித்தோபசாந்தியுடன் விளங்கு நிலையாம். இந்நிலையில் தேகேந்திரிய கரணாதிகளின் சலன மிருந்தும் நித்ராமக்ந பாலநியாயம் * போல் அதிற் றனக் கற்பமுந் திருஷ்டி

* உறங்கும் பாலர்கள் செய்யும் அருந்தலாதிய வ்யவகாரங்கள் பிறர் திருஷ்டியி லுள்ளனவே யன்றி அப்பாலர்களின் திருஷ்டியி லின்மையால் அவர்கள் அவ்வியவகாரங்களைச் செய்துச் செய்திலர்.

யின்மையால் இத்தகைய யோகி சர்வ வ்யவகாரங்களை யுஞ் செய்தும் செய்யாதவனாகின்றான். இதனை ஸஹஜ நிர்விகற்ப சமாதி யென்றுங் கூறுவர்.

5. சராசர ப்ரபஞ்சங்கள் யாவும் தன்னையே யாச்ரயித் துள்ளன என்பதற் கநுபவம் யாது?

தானென்பதற்குத் தேகியே பொருளாகலானும், சுழுப்தியி லடங்கிக் கிடந்த சக்தியானது நானென்ற ஞானத்துடன் வெளிப்பட்ட பின்பே சகல விடயங்களு மநுபவமாகலானும், காண்பானாகிய தான் அங்கங்கு மிருத்தலானும், தானில்லாவிடத்து அன்னியத் தோற் றங்கள் அற்பமு மின்மையானும், சர்வமும் தன்னிடத் திற் றேன்றிறின் றழிகின்றன வென்பதிற் சிறிதும் சம் சயமில்லை.

6. தேகங்களும் அவற்றை யியக்கு மான்மாக்களும் பிரத் யக்ஷத்தில் அங்கங்கு மனந்தமா யிருக்க ஆன்மா வொன்றே யென்பதற் கநுபவம் யாது?

* தேகோகம் புத்தியையே ஆன்மாவாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தில் ஆன்மா பலவே. அவ்வறிவு நசிக்கு மிடமே ஆன்மாவாகலான் அங்கு இரண்டாவது பொரு ளற்பமு மின்மைபற்றி அங்ஙனங் கூறப்படுகின்றது.

7. ப்ரஹ்மம் மனதிற் ககோசரமாகவும் கோசரமாகவு முள்ள தேன்பதற் கநுபவம் யாது?

அது அசுத்த மனதிற் ககோசரமாகவும், சுத்த மன திற்குக் கோசரமாகவு முள்ளது.

* தேகமே நானென்னும் பாவம்; ஹ்ருதயக்ரந்தி யென்ப திதுவே. பலவித க்ரந்திகளுள், இந்தச் சிற்சடக்ரந்திபேத மொன்றினுல்தான் பந்தம் நிவிருத்தியாகிறது.

8. சுத்தாசுத்த மனங்களின் இயல் யாவை ?

ப்ரஹ்மத்தினின்று வேறுபட்டு நாநாருபத்தை யடையும் ஆபாச ஸஹித அநிர்வசநீய சக்தியானது எப்போது விவேகத்தால் ஆபாசரஹிதம் பெறுமோ அப்போது அது சுத்தமனமெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அதனைக்கிய ஸ்திதி கோசரமெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆபாச ஸஹித சக்தி அசுத்தமனமெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அதனைக்கிய ஸ்திதி அகோசரமெனவும் சொல்லப்படுகின்றன.

9. தேகாந்தம்வரை தோடருமென்ற ப்ராரப்தத்தைத் தேகமுள்ள போதே கடத்தல் கூமோ?

கூடும். எங்ஙனமெனின், ப்ராரப்த மெந்தக் கர்த்தாவை யாச்ரயித்துள்ளதோ, தேகான்மாக்களுக்கிடையே முளைத்த அவ்வகங்காரம் தனத்திஷ்டானத்திலடங்கி யுருவழியின் அதை யாச்ரயித்திருந்த ப்ராரப்த மாத்திரம் உயிர்த்திருத்த லெங்ஙனம்? ஆகவே, நானற்ற விடத்து ப்ராரப்த மின்றென்க.

10. ஆன்மா ஸத்தாகவும் சித்தாகவுமிருக்க அது ஸத்த ஸத்துகட்கும் சிற்சடங்கட்கும் விலக்ஷணப்பொருளென்பதற் கேது வேன்னை?

ஆன்மா ஸத்தாக விருப்பினும் அது எல்லாமாயிருத்தலான் ஸத்து அஸத்து என்ற துவித வ்யவகாரங்கட்கிடங்கொடாதிருத்தற் பொருட்டு ஸத்தஸத்துகட்கு விலக்ஷணமான தென்றும், அங்ஙனமே அது சித்தாக விருப்பினும் தானறிதற்கும் தன்னை யறிதற்கும் அன்னியமொன்று மின்மையான் சிற்சடங்கட்கு விலக்ஷணமான தென்றும் சொல்லப்படுகிறது

அநுபவப்பிரகரணம் முற்றும்

ஆருடப்பிரகரணம்

1. ஞானத்தின் ஆருடவியல் யாது ?

முயற்சி யில்லாதிருந்தும் ஆன்மாவிற்கு கலந்த மனம் மீண்டும் எப்போதும் உயிர்த்தெழாதுள்ள திரநிலையாம். அதாவது ஒவ்வொருவருக்கும் ஸர்வஸாதாரணமாகவும் ஸ்வபாவமாகவுமுள்ள “நானூடல்ல, மாடல்ல, ஏனையுயிர்களுமல்ல ; ஆனால் மனிதனே”. என்னும் தேகபாவ மெங்ஙனமோ அங்ஙனமாகவுள்ள “நான் தேக முதல் நாத மீறுகவுள்ள தத்துவங்களல்ல ; ஆனால் ஸச்சிதானந்தவடிவ ஆன்மாவே” என்னும் ஸஹஜமான ஆன்ம ப்ரஜ்ஞையே திடஞான மெனப்படுகிறது.

2. ஞானபூமிகளேழனுள் எந்தபூமியி லுள்ளவன் ஞானியாவான் ?

நான்காம் பூமியி லுள்ளவன்.

3. அங்ஙனமாயின் அதற்குமேல் மற்றும் மூன்று பூமிகள் வகுக்கப்பட்டிருப்பதென் ?

நான்கு முதல் ஏழு பூமிகள் வரையுமுள்ள இலக்கணங்கள் ஜீவன்முக்தியிலுள்ள அநுபவ பேதங்களைப் பற்றியனவே யொழிய ஞான மோக்ஷ நிலைகளைப் பற்றியனவல்ல. ஞானமோக்ஷ நிலைகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அந்நான்கிலும் அற்பமும் பேதமில்லை.

4. மோக்ஷநிலை எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க சுருதிகள் வரிஷ்டனை மாத்திரம் மிகுதியும் சிறப்பித்தலென் ?

வரிஷ்டனுடைய நிரந்தர சுகாநுபவம் சம்பந்தப்பட்டவரை அதற்கேதுவான பூர்வபுண்ய விசேடம் பற்றி அங்ஙனம் சிறப்பிக்கின்றனவே யல்லாது வேறில்லை.

5. நிரந்தர சுகாநுபவத்தை விரும்பாதார் எவருமின்மையால் எல்லா ஞானிகளும் அவ்வரிஷ்டநிலை பெறக் கூடாமைக் கேது வென்னை?

அது கோரிக்கையாலும் முயற்சியாலும் அடையப்படுவதன்று. ப்ராரப்தமே அதற்குக் காரணம். நான்காம் பூமியிலேயே அகங்காரம் மூலத்தோடு நாசமாவதால் அதற்குமேல் ஒன்றை விரும்பவோ முயலவோ கர்த்தாவாக உள்ளவர் யார்? முயற்சியுள்ளவரையில் ஞானிகளாகார். வரிஷ்டனை விசேடித்துக் கூறும் சுருதிகள் மற்ற மூவரையும் அஞ்ஞானிகள் என்கின்றனவோ?

6. சில சுருதிகள், கருவிகரணங்கள் அத்யந்தம் நாசமாகப் பெற்ற விடமே பரநிலை எனக் கூறலால், தேகேந்திரியமாதிய ஸகலானுபவங்களு முள்ளவிடத்தில் அந்நிலை பொருந்துமா நெங்ஙனம்?

அங்ஙனமாயின் கேவல சுழுப்தியினும் அந்நிலைக்குள்ள விசேட மொன்றுமில்லையே. அன்றியும் ஒர்போதிருந்து மற்றோர்போ தில்லாத அதனை ஸ்வபாவ நிலை எனலெவ்வாறு? அது சிலருக்கு மேற்கூறியவாறு ப்ராரப்த வசத்தால் சிலகாலம் வரையுமோ தேகாந்தம் வரையுமோ வாய்க்கிறதேயல்லாமல் அதுதான் முடிந்தநிலையெனல் பொருந்தாது. பொருந்துமெனின், இதுகாறு மேற்பட்டுள்ள எண்ணிறந்த ஞானக்ரந்தங்கட்கும் வேதங்கட்கும் ஆசிரியர்களாகவுள்ள பெரியோர்களும் ஈச்வரனும் அஞ்ஞானிகள் என்றன்றோ பொருள்படும். கருவிகரணங்களற்ற விடத்துத்தான் உள்ளதென்ற அப்பரநிலை கருவிகரணங்க ளுள்ளவிடத்தி லின்றெனின் அஃது பரிபூரணப் பொருளாமா நெங்ஙனம்? ஞானிகளுடைய பிரவிருத்திக்கும் நிவிருத்திக்கும் ப்ராரப்தமே காரணமா

கலான் ஸஹஜ நிர்விகற்ப நிலையையே முடிவாகப் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

7. கேவலசுழுப்தி நிலைக்கும் ஜாக்ரசுழுப்தி நிலைக்கும் உள்ள பேதம் யாது?

கேவலசுழுப்தி நிலையில் நினைவுகளே யன்றி நனவு (ஞெப்தியு)மில்லை. ஜாக்ரசுழுப்தி நிலையில் நனவுமாத்திரம் உண்டு. அதனால்தான் நனவிற்குச் சூழ்ப்தி அதாவது நனவுள்ள சுழுப்தி என்று சொல்லப்படுகிறது.

8. ஆன்மாவொன்றே துரியமாகவும் அதீதமாகவும் சொல்லப்படுவதேன் ?

துரியமென்பதற்கு நான்காவது பதார்த்த மென்பது பொருள். ஜாக்ர ஸ்வப்ன சுழுப்தியாகிய இம் மூன்றவஸ்தைகளில் முறையே மாறிமாறி யுழன்றுவரும் விச்வதைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்களாகிய ஜீவத்ரயம் ஆன்மாவல்ல. அவற்றிக்கு விலக்ஷணமாகவும் சாக்ஷியாகவுமுள்ள வஸ்துவே ஆன்மாவென்பதை யுணர்த்தற்பொருட்டு துரியமென்றும், இவ்வுணர் வுண்டாகுங்கால் ஜீவத்ரய மபாவ மாவதால் ஆன்மாவுக்கு சாக்ஷித்வமும் அதாவது நான்காவதான் என்னும் வ்யவகாரமும் அபாவமாதலைக் கொண்டு துரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே யன்றி வேறில்லை.

9. சுருதிகளால் ஞானிகளுக் குண்டாகும் பிரயோசனம் யாது?

சுருதிகள் கூறும் இலக்கணங்கட்கெல்லாம் இலக்கியப் பொருளாக விளங்கும் ஞானிகளுக்கு அவற்றால் யாதொரு பிரயோஜனமு மில்லை.

10. சித்திக்கும் முத்திக்கும் சம்பந்த முண்டா?

விசாரஞானமே முத்திதரவல்லது. சித்திகளவ்வளவும் மாயாசத்தியின் பொய்த்தோற்றங்களே. நித்திய சித்தியாகிய ஆன்மசித்தியே சித்தி. தோன்றி மறையக் கூடிய மாயா காரியங்கள் சித்தியாகா. இவை புகழ் போகமாதியவற்றி னிச்சையால் கோரி யடையப்படுவனவாம். சிலருக்குக் கோரிக்கையின்றியும் ப்ராரப்தத் தாலுண்டாகிறது. ப்ரஹ்மத்தோடு தனக்குள்ள ஐக்கிய நிலையே ஸர்வசித்திகளின் ப்ராப்தி யென்றறி. ஐக்கிய முக்தியென்னும் சிரேஷ்டமான ஸாயுஜ்யபத மிதுவே.

11. மோக்ஷசொருப மிதுவாயின் அது சில சுருதிகளால் தேகத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டு ஜீவன், தேகம் நமுவப்பெறுத வகையிற்றான் முக்திபெறுதல் கூடுமெனக் கூறப்படுவதேன்?

பந்தம் எதார்த்தத்தில் சொருபமாக இருந்தன்றோ முக்தியும் அதன் ஆராய்ச்சி பநுபவங்களும் உளவாதல் வேண்டும். புருடனிடத்து பந்தமென்பது நான்கு காலத்தும் பரமார்த்தமாக இல்லை. அது வெறுஞ் சொன்மாத் திரமே யென்பது வேதாந்த சித்தாந்த முரசாகலான், பந்தத்தைப்பற்றி நிகழும் முக்தி யென்னும் வ்யவகாரம் பந்தமே யில்லையாயின் நிலைபெறுத லெங்ஙனம்? இவ்வுதார்த்த மோராத பந்தமுக்திகளைக் குறித்துப் பல பட விசாரித்தல் சொருபமாகவில்லாத மலடிமைந்தனிடத்தும் முயற்கொம்பினிடத்தும் முறையே குணகுணங்கள் நீள நிறங்களாதிய விலக்கணங்களே விசாரித்தற் கொப்பென்க.

12. அற்றேல், சுருதிகளில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் பந்த முக்திகளின் சொரூபங்க ளவ்வளவும் அசங்கதமும் அசத்தியமு மாகாவோ?

அவை அசங்கதமும் அசத்தியமுமாகா. பின்னையோ வெனின், அவித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டு அநாதியாய் விளங்கிவரும் பந்தமென்னும் மயக்கம் நிவிருத்தியாதற் பொருட்டு வித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டுளதாகும் முக்தி யென்னும் பிரயோகம் அவாந்தரமாக ஒப்பப்பட்டிருப் பதே யன்றி வேறில்லை. முக்தியிலக்கணங்கள் பல விதங்களாகக் கூறப்படலே அது கற்பனை யென்பதற்குப் போதிய சான்றும்.

13. அங்ஙனமாயின் சிரவண மனஞாதிய முயற்சிக ளனைத்தும் வியர்த்தமாகே?

வியர்த்தமாகா; பந்தமுத்திகளின்றென்பதை சந்தே கமறத் திடமாயுணர்வதே ஸர்வப்ரயத்நங்களாலும் அடை யத்தக்க மேலான பிரயோசனமாம். அநுபவ பூர்வமாக இல்லாத பந்த மோக்ஷங்களைத் துணிவா யில்லையெனக் காண்டலாகிய இப்பிரயோசனம் முற்கூறிய சாதனங் களாலன்றிக் கூடாதாகலான் அம்முயற்சிகள் ஸபலமே யென்க.

14. பந்தமோக்ஷங்க ளில்லையென்பதற் கநுபவ முண்டோ?

அது அநுபவ பூர்வமாக நிச்சயிக்கப் படுகிறதே யல் லால் கேவலம் சுருதி பலத்தாலன்று.

15. அநுபவ முளதே லேங்ஙனம்?

பந்தமுத்திகள் கேவலம் புடைபெயர்ச்சிகளே யாம். அவை தமக்கென வோர் சொரூப முடையன வாகா. ஆகவே, அவை சுபாவமாக இயங்கற்பாலன வல்ல.

வேறென்றன் பரிணாமங்களாகிய அவற்றிற் காதாரமான தோர் முதலை யொப்பல் வேண்டும். பந்தமுக்கிகள் யாருக்கென அம்முதலை விசாரிப்புழி எனக்கென்றும். நானுரென விசாரிப்புழி சொருபமாக நான் என்றதோர் பொருளே யின்றெனக் காண்போம். காண்புழி எஞ்சிய பொருள் தான்றனாய் இருந்தபடி யிருந்திலகுவது அங்கைக் கனியாய் விளங்கும். இவ்வுண்மை புறநோக்கில் கேவலம் வாசாமாத்திரத்தாற் காலம் போக்கலை ஓர் கணமேனும் விட்டு அகநோக்கில் உள்ளபடியிருந்து விசாரிப்பார் யாவர்க்குமே அநுபவருபமாகத் தெற்றெனத் தோன்றல் ஸஹஜமே யாகலான் அநுபுதிமான் களெல்லோர்க்குமே தானாகிய ஆன்ம சொருபத்தில் பந்தமுக்கிகள் ஓர்போது மின்றென்பது ஒருதலை யென்பதிற் சம்சயமே யில்லை.

16. பந்தமுக்கிகள் வாஸ்தவமாக இன்றேல் வாஸ்தவமான சோக மோகங்கள் தோன்றக் கணக்கின்றே?

ஸ்வபாவ நிலையினின்று நழுவுங்கால் மாத்திரம் அவை யுண்மைபோலத் தோற்றரவாகின்றனவேயொழிய இயற்கை நிலையில் ஓர்போதுந் தோன்று.

17. இன்னதுதான் தனது ஸ்வபாவ நிலை யென்பதை சந்தேகமில்லாமல் எல்லோராலும் அபரோகுகமாகத் தெரிந்து கொள்ளல் சாத்தியமா?

சாத்தியமென்பதிற் சந்தேகமே வேண்டாம்.

18. எங்ஙனம்?

பிருதிவி முதல் பிரகிருதி யீறுகவுள்ள சராசர ப்ரபஞ்சம் யாவும் அபாவமாகும் மூர்ச்சையாதிய காலங்களிலும் தன்னபாவ மின்றென்பது யாவர்க்கு மநுபவமாக

லான் எல்லோர்க்கும் பொதுவான நித்யாபரோக்ஷமாகிய கேவலம் ஸத்து (இருப்பு) மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவ நிலையாகும். ஏனைய ஞானாநுபவங்களாகவோ அஞ் ஞானாநுபவங்களாகவோ நவநவமாகக் கூறப்படும் புடை பெயர்ச்சிக ளவ்வளவும் தன் ஸ்வபாவ ஸ்திதிக்கு மாறான வையே யென்பது தீர்வை.

ஆருடப்பிரகரணம் முற்றும்

—

பகவானான ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளது திருவுள வெழுதாமறையினின்று வெளிவந்த ஸ்வாநுபூதி வாக்கி யங்களையே வடிவாகக் கொண்ட விந்நூல் துறந்தார்தந் தூய்மை மிகு முள்ளங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் மெய்ஞ் ஞானப் பொருட்சுடரா யெஞ்ஞானமும் விளங்குவதாம்.

வாழ்த்து

நேரிசை வேண்பா

எம்முதலிங் கெம்மையுங்கொண் டேகமாய் மிஞ்சுமோ
மும்முதற்கும் மூலமா மோனமய — வம்முதலாய்
வீனேன்றுஞ் சீரமண வேதியன்றான் மேதினிவாய்
நீழி வாழ்க நிலைத்து.

ஸ்ரீ ரமண சற்குரு பகவான் சேவடி வாழ்க

ஓம்

சாந்தி ! சாந்தி !! சாந்தி !!!

சுபம்

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	13	களுன	களுள
37	14	இமயநியம	இயமநியம
44	8	ளின்னு	னின்னு
„	22	யரது ?	யாது ?
45	28	மண்ண	மெண்ண
51	7	என்ற	என்ற
65	6	முள்ள	முள்ள
33	6	இமயம்	இயமம்
48	2	யிருப்பர்	யிருப்பர்
52	24	நுனம்?	நுனம்?
67	16	றிக்கு	றிக்கு

KOVILLOOR MADALAYAM
KOVILLOOR - 630 307
(NEAR) KARAKUDI
(PHONE: 82450846)